

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

із наведенням фрагментів дисертації Сакун О. С.
та відповідних фрагментів опублікованих текстів інших авторів
без зазначення авторства

Збіги текстів виділені **жовтим** кольором, перефразування та синоніми – **бірюзовим**, перестановки слів місцями – **зеленим**, неправдиві вислови дисертанта про те, що це нібито він особисто робить висновки чи щось пропонує – **фіолетовим**.

Червоним шрифтом поданий коментар щодо фрагментів дисертації Сакун О. С.

№	Фрагменти тексту дисертації, у якій виявлено факти порушення академічної доброчесності	Фрагменти опублікованих текстів інших авторів (без зазначення в дисертації Сакун О. С. посилань на джерело)
Вид виявленого порушення: плагіат		
1	<p style="text-align: center;">Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p style="text-align: center;">Шаповалова Т. Ю., Фесенко Н. В. Аналіз сутності деяких категорій інвестиційної діяльності // Вісник Нац. техн. ун-ту "ХПІ" : зб. наук. пр. Темат. вип. : Технічний прогрес і ефективність виробництва. – Харків : НТУ "ХПІ". – 2011. – № 26. – С. 156-164. (http://repository.kpi.kharkov.ua/bitstream/KhPI-Press/14306/1/vesnik_HPI_2011_26_Shapovalova_Analiz.pdf)</p>
	С. 49–51.	С. 158–159.
	<p>Існує ряд думок, що розглядають інвестиції як довгострокове вкладення грошей з метою отримання більшої грошової винагороди в майбутньому. Такої точки зору дотримуються У. Шарп., Г. Александер та Дж. Бейлі. Вони вважають, що термін "інвестиція" означає «відмову від певної цінності зараз задля (можливо, непевно) цінності у майбутньому» [16]. Це, на наш погляд, також досить вузьке трактування даної економічної категорії, адже інвестування капіталу відбувається не тільки у грошовій, а й в інших формах рухомого та нерухомого майна, нематеріальних активів тощо. Професор Бостонського університету А. Дж. Маркус та професор Каліфорнійського університету А. Кейн, трактують інвестиції як «витрачання у даний час грошових або інших засобів в очікуванні отримання майбутньої вигоди» [10]. Учені наголошують, що основною особливістю інвестицій є жертвування чим-небудь, що має вартість, щоб отримати з цього вигоду. У разі дотримання такого принципу слід враховувати, що до інвестицій можна буде віднести усі господарські операції суб'єктів підприємства, а також усі дії фізичних осіб, оскільки вони спрямовані на отримання певної вигоди. Таким чином, аналіз трактування терміна "інвестиції" у зарубіжній економічній літературі свідчить, що в різних школах і напрямках економічної думки визначення поняття «інвестиції» містить загальну суттєву рису - зв'язок інвестицій з одержанням доходу як цільової установки інвестора.</p> <p>Такий зв'язок вбачає і вітчизняний вчений Федоренко В.Г., вважаючи інвестиціями вкладання капіталу з метою подальшого його збільшення. Причому приріст капіталу в результаті його інвестування він вважає компенсацією за ризик втрат від інфля-</p>	<p>У. Шарп., Г. Александер та Дж. Бейлі вважають, що термін "інвестиція" означає «відмову від певної цінності зараз задля (можливо, непевно) цінності у майбутньому» [25]. Тут інвестиції розглядаються як процес вкладення грошових коштів з метою отримання більшої суми в майбутньому. Це, на наш погляд, також досить вузьке трактування даної економічної категорії, адже інвестування капіталу відбувається не тільки у грошовій, а й в інших формах рухомого та нерухомого майна, нематеріальних активів тощо. Крім того, Шарп надає <...>.</p> <p>Професори Бостонського університету З. Боді та А. Дж. Маркус та професор Каліфорнійського університету А. Кейн, трактують інвестиції як «витрачання у даний час грошових або інших засобів в очікуванні отримання майбутньої вигоди» [3]. Учені наголошують, що основною особливістю інвестицій є жертвування чим-небудь, що має вартість, щоб отримати з цього вигоду. У разі дотримання такого принципу слід враховувати, що до інвестицій можна буде віднести усі господарські операції суб'єктів підприємства, а також усі дії фізичних осіб, оскільки вони спрямовані на отримання певної вигоди. Отже, формулюючи економічні терміни, <...>.</p> <p>Таким чином, аналіз трактування терміна "інвестиції" у зарубіжній економічній літературі свідчить, що в різних школах і напрямках економічної думки визначення поняття «інвестиції» містить загальну суттєву рису - зв'язок інвестицій з одержанням доходу як цільової установки інвестора.</p> <p>Такий зв'язок вбачає і вітчизняний вчений Федоренко В.Г., вважаючи інвестиціями вкладання капіталу з метою подальшого його збільшення. Причому приріст капіталу в результаті його інвестування</p>

	<p>ції та неодержання процентів від банківських вкладань капіталу [33]. До такої ж думки схильні Борщ Л.М. та Герасимова С.В., які вважають, що інвестиції є не що інше, як вилучення економічних благ із поточного споживання і використання їх як ресурсів для збільшення можливостей створення благ у майбутньому й одночасно як створення запасу [20].</p> <p>Схожої думки дотримується і А.П. Дука - «під інвестиціями слід розуміти всі види економічних ресурсів, які вкладаються у поточному періоді у відповідні об'єкти, створення яких сприяє забезпеченню розширеного відтворення, а використання компенсує інвестору відмову від поточного споживання вкладених ресурсів шляхом отримання у майбутньому вигід» [24]. Таке трактування сутності інвестицій нам здається доцільним.</p> <p>На думку А.М. Мороза, інвестиції - це сукупність витрат, що реалізуються у формі довгострокових вкладень капіталу в різні галузі економіки з метою отримання підприємницького доходу, прибутку, процента [29].</p>	<p>він вважає компенсацією за ризик втрат від інфляції та неодержання процентів від банківських вкладань капіталу [23]. До такої ж думки схильні Борщ Л.М. та Герасимова С.В., які вважають, що інвестиції є не що інше, як вилучення економічних благ із поточного споживання і використання їх як ресурсів для збільшення можливостей створення благ у майбутньому й одночасно як створення запасу. [6]. <...>.</p> <p>Схожої думки дотримується і А.П. Дука - «під інвестиціями слід розуміти всі види економічних ресурсів, які вкладаються у поточному періоді у відповідні об'єкти, створення яких сприяє забезпеченню розширеного відтворення, а використання компенсує інвестору відмову від поточного споживання вкладених ресурсів шляхом отримання у майбутньому вигід». [9] Таке трактування сутності інвестицій нам здається досить вдалим. <...></p> <p>Так, на думку А.М. Мороза, інвестиції - це сукупність витрат, що реалізуються у формі довгострокових вкладень капіталу в різні галузі економіки з метою отримання підприємницького доходу, прибутку, процента [1].</p>
2	<p>Сагун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернівці, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Гусєв В. О., Соколова О. М. Управління структурними зрушеннями та інноваційно-інвестиційними процесами в економіці України. – К. : НАДУ, 2011. (https://web.archive.org/web/20150530170330/http://www.academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Biblioteka_Magistra/85147449-c126-4f23-ad72-dc6ed7daae55.pdf)</p>
	С. 90.	С. 68.
	<p>Інвестиційний ресурс активно впливає на характер і динаміку суспільного відтворення. Цей вплив пояснюється тим, що інвестиції безпосередньо пов'язані, по-перше, з товарним ринком, по-друге, з виробництвом інвестиційних товарів. Інвестиції є складовою сукупного попиту. Зростання інвестиційного ресурсу свідчить про підвищення сукупного попиту і водночас зумовлює зростання виробництва продукції як підприємствами, галузями, так і економікою країни в цілому, що створює об'єктивні передумови подальшого підвищення сукупного попиту та обсягів національного виробництва на основі розширеного відтворення основного капіталу, під час якого створюються додаткові робочі місця, зростає капіталоозброєність і продуктивність праці.</p>	<p>Інвестиції активно впливають на характер і динаміку суспільного відтворення. Цей вплив зумовлений тим, що інвестиції безпосередньо пов'язані, по-перше, з товарним ринком, по-друге, з виробництвом інвестиційних товарів. Інвестиції є складовою сукупного попиту. Їх збільшення відображає підвищення сукупного попиту і водночас зумовлює зростання виробництва продукції підприємствами, галузями і економікою країни в цілому, що створює об'єктивні передумови подальшого підвищення сукупного попиту та обсягів національного виробництва на основі розширеного відтворення основного капіталу, під час якого створюються додаткові робочі місця, зростає капіталоозброєність і продуктивність праці.</p>
	С. 110.	С. 71.
	<p>Зростання витрат домогосподарств для купівлі споживчих товарів вітчизняного виробництва забезпечує безперервність інвестиційного процесу та гарантоване зростання національної економіки. А зменшення реальних доходів населення або спрямування суттєвої їх частки на придбання імпортованих товарів викликає скорочення інвестицій у національну економіку та перехід економіки від сталого економічного зростання до конвульсивного розвитку, постійної загрози виникнення економічної кризи, посилення інфляційних процесів.</p>	<p>Збільшення витрат домогосподарств на придбання споживчих товарів вітчизняного виробництва забезпечує безперервність інвестиційного процесу та гарантоване зростання національної економіки. І навпаки, зменшення реальних доходів населення або спрямування суттєвої їх частки на придбання імпортованих товарів спричинює скорочення інвестицій у національну економіку та перехід економіки від сталого економічного зростання до конвульсивного розвитку, постійної загрози виникнення економічної кризи, посилення інфляційних процесів.</p>
	С. 111.	С. 73.
	<p>Вплив інвестицій на модернізацію виробництва значною мірою задається відтворювальною структурою капітальних вкладень. Вона характеризується співвідношенням їх часток: на технічне переозброєння та реконструкцію діючих підприємств і на</p>	<p>Вплив інвестицій на розвиток виробництва значною мірою задається відтворювальною структурою капітальних вкладень. Вона характеризується співвідношенням їх часток: на технічне переозброєння та реконструкцію діючих підприємств і на</p>

	будівництво нових підприємств та розширення діючих. Якщо із загальної суми капітальних вкладень переважна частина направляється на нове будівництво, то це неминуче зумовлює: по-перше, старіння основного капіталу; по-друге, зростання тієї частки, яка йде на будівельно-монтажні роботи; по-третє, зниження ефективності капітальних вкладень і суспільного виробництва в цілому, що виражається у підвищенні рівня капіталомісткості продукції та зниженні її рентабельності.	будівництво нових підприємств та розширення діючих. Якщо із загальної суми капітальних вкладень переважна частина направляється на нове будівництво, то це неминуче зумовлює: по-перше, старіння основного капіталу; по-друге, зростання тієї частки, яка йде на будівельно-монтажні роботи; по-третє, зниження ефективності капітальних вкладень і суспільного виробництва в цілому, що виражається у підвищенні рівня капіталомісткості продукції та зниженні її рентабельності.
	С. 117.	С. 74.
	Отже, активність процесів модернізації економіки ґрунтується на таких чинниках: диференціація наявних фінансових ресурсів; мінімізація матеріальних та сировинних витрат з використанням прогресивних технологій; скорочення руху ресурсів та втрат при транспортуванні. Таким чином, ефективне здійснення модернізаційних структурних зрушень в економіці України, подолання економічної та інвестиційної кризи можливе лише за умови формування інвестиційного ресурсу. Це передбачає необхідність вжиття суб'єктами господарювання, державними органами влади та інституційними утвореннями різноманітних заходів, спрямованих на збільшення інвестиційних ресурсів.	Ефективне здійснення структурно-інноваційних зрушень в економіці України, подолання економічної та інвестиційної кризи можливе лише за умови активізації інвестиційної діяльності. Це передбачає необхідність вжиття суб'єктами господарювання різноманітних заходів, спрямованих на збільшення інвестиційних ресурсів.
3	Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)	Варналій З. С. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети. – К.: НІСД, 2007. (https://shron1.chtyvo.org.ua/Varnalii_Zakharii/Derzhava_rehionalna_polityka_Ukrainy_osoblyvosti_ta_strat_ehichni_priorytety.pdf)
	С. 175.	С. 198.
	У вітчизняній економічній науці та практиці ще з початку 90-х років ХХ ст. реструктуризація економіки завжди визнавалася першочерговим пріоритетом поряд з комерціалізацією та лібералізацією внутрішньої і зовнішньої торгівлі, «малою» та «великою» приватизацією, лібералізацією цін, макроекономічною стабілізацією. Але декларування пріоритетності реструктуризації вищими органами державного управління не означало реальних змін, поготів теоретичне тлумачення категорій «структурні реформи», «реструктуризація», «структура економіки» тощо у практичних заходах було доволі розпливчастим.	У вітчизняній економічній науці та практиці ще з початку 90-х років ХХ ст. реструктуризація економіки завжди визнавалася першочерговим пріоритетом поряд з комерціалізацією та лібералізацією внутрішньої і зовнішньої торгівлі, «малою» та «великою» приватизацією, лібералізацією цін, макроекономічною стабілізацією. Але декларування пріоритетності реструктуризації вищими органами державного управління не означало реальних змін, поготів теоретичне тлумачення категорій «структурні реформи», «реструктуризація», «структура економіки» тощо у практичних заходах було доволі розпливчастим.
	С. 177–178.	С. 198–199.
	Особливу увагу до процесів модернізації як основної мети структурних змін та рушійної сили економічного зростання під впливом руху капіталів приділено в окремих економічних теоріях. Для більш глибокого розуміння ролі інвестиційного ресурсу в трансформаційних процесах національної економіки, нами був проведений аналіз найбільш відомих з них (Додаток Е). Так, модель взаємозв'язку вивозу капіталу та темпів економічного зростання (Р. Харрод) встановлює залежність темпів зростання, формування заощаджень, руху торговельного балансу і експорту капіталу [27]. За Дж. М. Кейнсом темп економічного зростання узалежнюється величиною інвестицій та їх співвідношенням до заощаджень. При цьому економічне зростання поділяється на природне, тобто залежне від збільшення чисельності населення і використання потенційних можливостей збільшення обсягів виробництва; гарантоване	Особливу увагу до процесів індустріалізації як основної мети структурних змін та рушійної сили економічного зростання під впливом міжнародного руху капіталів приділено в неокейнсіанських теоріях. Так, модель взаємозв'язку вивозу капіталу та темпів економічного зростання (Р. Гаррод) встановлює залежність темпів зростання, формування заощаджень, руху торговельного балансу і експорту капіталу. За Дж. М. Кейнсом темп економічного зростання узалежнюється величиною інвестицій та їх співвідношенням до заощаджень. При цьому економічне зростання поділяється на природне, тобто залежне від збільшення чисельності населення і використання потенційних можливостей збільшення обсягів виробництва; гарантоване

<p>- підтримуване підприємцями (у разі повного збігу з інтересами бізнесу); фактичне - реально існуюче у конкретний момент. Обсяги інвестицій узалежнюються зростанням чисельності населення, технічного прогресу і коефіцієнта "капітал-продукт". Для стабільного економічного зростання необхідно, щоб фактичне зростання, що відрізняється від гарантованого, досягало б рівня природного темпу зростання.</p>	<p>- підтримуване підприємцями (у разі повного збігу з інтересами бізнесу); фактичне – реально існуюче у конкретний момент. Обсяги інвестицій узалежнюються зростанням чисельності населення, технічного прогресу і коефіцієнта «капітал–продукт». Для стабільного економічного зростання необхідно, щоб фактичне зростання, що відрізняється від гарантованого, досягало б рівня природного темпу зростання².</p>
<p>С. 178–179.</p>	<p>С. 199.</p>
<p>В країнах з низькою схильністю населення до заощаджень і високою до імпортування (хронічно пасивний торговельний баланс) існує необхідність імпорту капіталу. Саме до таких відноситься економіка України). Необхідність імпорту капіталу обґрунтовується низьким, близьким до стагнації, природним темпом зростання внаслідок нестачі капіталу, імпорту якого має сприяти збільшенню природного темпу.</p> <p>Модель базується на припущеннях щодо гнучкої реакції підприємництва на зміни фактичних темпів зростання, інвестицій та заощаджень і відповідно посилення чи послаблення інвестиційної активності. Очевидно, що для перехідних економік, особливо пострадянського типу, це припущення є не зовсім коректним насамперед через недосконалість інституційної побудови цих економік.</p> <p>Динамічна модель (Е. Домар) базується на концепції впливу репатріації інвестиційних доходів на економіку країни - донора. Такий вплив обумовлюється не стільки абсолютною величиною зростання доходів на експортований капітал, скільки співвідношенням темпів зростання доходів з темпом зростання ВВП країни, від якого залежить темп зростання експорту. Необхідність імпорту капіталу і, викликана цим, лібералізація умов його залучення спричиняється характерними рисами генерації капіталу в країнах, що мають низький розвиток економіки. Такими рисами є: недостатність фінансових заощаджень внаслідок низької спроможності до заощаджень; недостатність реальних заощаджень через неохочість населення використовувати частину капіталів, зайнятих у виробництві споживчих товарів, для здійснення продуктивних інвестицій; недостатність валюти для придбання імпортованих ресурсів внаслідок постійно від'ємного сальдо платіжного балансу [18].</p> <p>Рерайтинг, плагіат.</p>	<p>В країнах з низькою схильністю населення до заощаджень і високою до імпортування (хронічно пасивний торговельний баланс) існує необхідність імпорту капіталу. Саме до таких відноситься економіка України). Необхідність імпорту капіталу обґрунтовується низьким, близьким до стагнації, природним темпом зростання внаслідок нестачі капіталу, імпорту якого має сприяти збільшенню природного темпу.</p> <p>Модель базується на припущеннях щодо гнучкої реакції підприємництва на зміни фактичних темпів зростання, інвестицій та заощаджень і відповідно посилення чи послаблення інвестиційної активності. Очевидно, що для перехідних економік, особливо пострадянського типу, це припущення є не зовсім коректним насамперед через недосконалість інституційної побудови цих економік.</p> <p>Динамічна модель (Е. Домар) базується на концепції впливу репатріації інвестиційних доходів на економіку країни–донора. Цей вплив визначається не стільки абсолютною величиною зростання доходів на експортований капітал, скільки співвідношенням темпів зростання доходів з темпом зростання ВВП країни, від якого залежить темп зростання експорту. Необхідність імпорту капіталу і, отже, лібералізація умов його залучення обумовлюється особливостями капіталоутворення в країнах з недостатнім розвитком економіки: нестачею фінансових заощаджень внаслідок низької схильності до заощаджень; нестачею реальних заощаджень через неохочість населення використовувати частину капіталів, зайнятих у виробництві споживчих товарів, для здійснення продуктивних інвестицій; нестачею валюти для придбання імпортованих ресурсів внаслідок постійно від'ємного сальдо платіжного балансу³.</p>
<p>С. 179.</p>	<p>С. 199–200.</p>
<p>Неважко побачити, що вказані особливості повною мірою стосуються вітчизняної економіки. Варто зробити лише одне доповнення: нестача капіталу внаслідок структурних деформацій в економіці, пов'язаних із співвідношенням легального і нелегального секторів, нелегітимністю первинного нагромадження капіталу і зумовленого цим експорту національного капіталу з країни навіть за рою з цим пов'язана і схильність до інвестицій у швидкооборотні та високорентабельні галузі виробництва і обігу споживчих товарів, а не у продуктивний сектор економіки.</p> <p>Доказом плагіату є втрата частини речення з книги Варналія – «навіть за значної нестачі фінансових чи реальних заощаджень. Певною мірою з цим», унаслідок чого утворилося безглузда фраза «навіть за рою з цим».</p>	<p>Неважко побачити, що вказані особливості повною мірою стосуються вітчизняної економіки. Варто зробити лише одне доповнення: нестача капіталу внаслідок структурних деформацій в економіці, пов'язаних із співвідношенням легального і нелегального секторів, нелегітимністю первинного нагромадження капіталу і зумовленого цим експорту національного капіталу з країни навіть за значної нестачі фінансових чи реальних заощаджень. Певною мірою з цим пов'язана і схильність до інвестицій у швидкооборотні та високорентабельні галузі виробництва і обігу споживчих товарів, а не у продуктивний сектор економіки.</p>

<p>C. 179.</p> <p>До складніших моделей економічного розвитку, що враховують більшу кількість чинників, належить модель «трифазного розвитку» слаборозвиненої економіки (Х. Ченері, А. Страут). До універсальних факторів, що зумовлюють структурну трансформацію економіки, належать: спільні технологічні знання; тотожність людських прагнень; спільний доступ на однакові зовнішні ринки; нагромадження капіталу за умови збільшення доходу; підвищення рівня знань, навичок та вмінь, як наслідок освіченості при збільшенні доходів. Часовий проміжок, протягом якого країні, що розвивається, необхідний зарубіжний капітал, поділяється на три фази, обмежуючи подальший розвиток специфічними чинниками кожної зі складових фази [19].</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p>C. 200.</p> <p>До складніших моделей економічного розвитку, що враховують більшу кількість чинників, відноситься модель «трифазного розвитку» слаборозвиненої економіки (Х. Ченері, А. Страут)⁴. Універсальними чинниками, на основі яких відбувається структурна трансформація економіки, є: спільні технологічні знання; подібність людських бажань; доступ на ті самі зовнішні ринки; нагромадження капіталу за умови збільшення доходу; зростання рівня вмінь, освіченості при збільшенні доходів. Період, протягом якого країна, що розвивається, потребує зарубіжного капіталу, розбивається на три фази, лімітуючи подальший розвиток специфічними чинниками кожної з компонент фази.</p>
<p>C. 179–180.</p> <p>Для першої фази це «кваліфікаційний ліміт» менеджів, кваліфікованої праці, необхідних для зростання продуктивності інвестицій.</p> <p>Друга фаза відзначається недостатністю рівня інвестицій, обсяг яких не дозволяє економіці розвиватися без зовнішніх впливів капіталу. Закінчення цієї фази супроводжується досягненням середньої схильності до заощаджень рівня необхідної норми інвестицій.</p> <p>Ключовим фактором стримування економічного зростання у третій фазі стає «торговельний ліміт», або нездатність експорту компенсувати зростання імпорту. У цій фазі зростання підтримуючого характеру, досягнуте наприкінці другої фази, трансформується в стабільне зростання при умові усунення невідповідності структури економіки завданням експортної експансії та імпортозаміщення. Це і спричиняє необхідність структурної перебудови економіки шляхом перерозподілу інвестиційних потоків, що дало б можливість усунути «торговельний ліміт» - знизити граничну схильність до імпортування та збільшити темпи зростання експорту порівняно з темпами зростання ВВП.</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p>C. 200.</p> <p>Для першої фази це «кваліфікаційний ліміт» менеджерів, кваліфікованої праці, необхідних для зростання продуктивності інвестицій. Відповідно цим лімітом обмежується <...>.</p> <p>Друга фаза обмежується чинником нестачі інвестицій, рівень яких не дозволяє економіці розвиватися без зовнішнього припливу капіталу. Завершення цієї фази пов'язується з моментом досягнення середньою схильністю до заощаджень рівня необхідної норми інвестицій.</p> <p>Найважливішим чинником стримування економічного зростання у третій фазі стає «торговельний ліміт», або нездатність експорту компенсувати зростання імпорту. У цій фазі само підтримувальне зростання, досягнуте наприкінці другої фази, перетворюється на стабільне зростання за умови подолання невідповідності структурної побудови економіки завданням експортної експансії та імпортозаміщення. Саме цим обумовлена необхідність структурної перебудови економіки за рахунок перерозподілу інвестиційних потоків, що дозволило б подолати «торговельний ліміт» – знизити граничну схильність до імпортування і забезпечити вищі темпи зростання експорту порівняно з темпами зростання ВВП.</p>
<p>C. 180.</p> <p>Наведені моделі розглядають економічне зростання лише як функцію імпорту зарубіжного капіталу. Але акцент на подоланні дисбалансу між інвестиціями і заощадженнями, імпортом та експортом не вирішує проблему ефективності використання імпортованих капітальних ресурсів, залежності інвестиційного процесу від зрушень у структурі соціально-економічної системи країни, перерозподілу інвестиційних потоків, зовнішніх чинників такого перерозподілу і, головне, ролі держави у цьому процесі та обумовленої ним перебудови структури економіки.</p> <p>У розглянутих моделях під «структурою» розуміється просте співвідношення елементів соціально-економічної системи (галузей, секторів, відтворювальної структури тощо). Однолінійність та статичність причинно-наслідкових зв'язків цих моделей істотно зменшують їхню прикладну значущість, хоча й не заперечують теоретичну вагомість.</p>	<p>C. 201.</p> <p>Наведені моделі розглядають економічне зростання лише як функцію імпорту зарубіжного капіталу. Але акцент на подоланні дисбалансу між інвестиціями і заощадженнями, імпортом та експортом не вирішує проблему ефективності використання імпортованих капітальних ресурсів, залежності інвестиційного процесу від зрушень у структурі соціально-економічної системи країни, перерозподілу інвестиційних потоків, зовнішніх чинників такого перерозподілу і, головне, ролі держави у цьому процесі та обумовленої ним перебудови структури економіки.</p> <p>У розглянутих моделях під «структурою» розуміється просте співвідношення елементів соціально-економічної системи (галузей, секторів, відтворювальної структури тощо). Однолінійність та статичність причинно-наслідкових зв'язків цих моделей істотно зменшують їхню прикладну значущість, хоча й не заперечують теоретичну вагомість.</p>
<p>C. 180–181.</p> <p>Модель системної динаміки світового розвитку</p>	<p>C. 201.</p> <p>Модель системної динаміки світового роз-</p>

	<p>(Д. Форрестер) визначає основні рівні, на яких будується структура світової економіки: населення; капіталовкладення; природні ресурси; частка фондів, інвестованих у сільське господарство; забруднення (рівень забруднення). Порівнюючи цю модель з розглянутими вище, можна припустити, що неврахування наведених елементів (рівнів) істотно знижує ступінь адекватності моделей реальним економічним процесам. Ще очевиднішою стає необхідність врахування таких системних передумов структурних реформ, як роль держави та інституцій, якість людського капіталу (хоча частково вона й відображена у «кваліфікованому ліміті» другої фази розвитку економіки у моделі «трифазного розвитку») та зовнішніх впливів системи наддержавного регулювання як відображення глобалізації світових господарських зв'язків [22].</p> <p>Структурні зміни в економіці - достатньо складний процес, що впливає на рівень якості життя та рівень зайнятості значних верств населення. Структурна політика держави має зменшити втрати населення та його опір щодо структурних зрушень. Неоінституціональна теорія, наголошуючи на взаємодії між інституціями та організаціями, визначає напрям інституційної зміни як наслідок «замикання», що виникає від «...взаємозв'язку між інституціями та організаціями, які розвинулися під впливом структури стимулів, створених інституціями, і процесу зворотного зв'язку, за допомогою якого люди усвідомлюють своє становище і реагують на зміни у сукупності можливостей» [23].</p>	<p>витку (Д. Форрестер) визначає основні рівні, на яких будується структура світової економіки: населення; капіталовкладення; природні ресурси; частка фондів, інвестованих у сільське господарство; забруднення (рівень забруднення)⁵. Порівнюючи цю модель з розглянутими вище, можна припустити, що неврахування наведених елементів (рівнів) істотно знижує ступінь адекватності моделей реальним економічним процесам. Ще очевиднішою стає необхідність врахування таких системних передумов структурних реформ, як роль держави та інституцій, якість людського капіталу (хоча частково вона й відображена у «кваліфікованому ліміті» другої фази розвитку економіки у моделі «трифазного розвитку») та зовнішніх впливів системи наддержавного регулювання як відображення глобалізації світових господарських зв'язків.</p> <p>Структурні зміни в економіці – достатньо болісний процес, що впливає на рівень якості життя та рівень зайнятості значних верств населення. Державна політика структурних реформ та інституційних змін має зменшити втрати населення та його опір щодо структурних зрушень. Неоінституціональна теорія, наголошуючи на взаємодії між інституціями та організаціями, визначає напрям інституційної зміни як наслідок «замикання», що виникає від «...взаємозв'язку між інституціями та організаціями, які розвинулися під впливом структури стимулів, створених інституціями, і процесу зворотного зв'язку, за допомогою якого люди усвідомлюють своє становище і реагують на зміни у сукупності можливостей»⁶.</p>
4	<p>Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Спицнадель В. Н. Основи системного аналізу. – СПб.: «Изд. дом «Бизнес-пресса», 2000. (https://www.twirpx.com/file/3576285/)</p>
	С. 155.	С. 25–26.
	<p>Спроби розробити загальні принципи системного підходу були закладені лікарем, філософом і економістом О. Богдановим у роботі „Общая организационная наука (тектология)“. Тектология (грецьк. - будівельник) - оригінальна загальнонаукова концепція, історично перший розгорнутий варіант загальної теорії систем. Для побудови тектології використовувався матеріал різних наук, передусім - природних. Аналіз цього матеріалу приводить до висновку про існування єдиних структурних зв'язків і закономірностей, загальних для будь-яких різномірних явищ.</p>	<p>Попытки разработать общие принципы системного подхода были предприняты врачом, философом и экономистом А. А. Богдановым (1873—1928) в работе «Всеобщая организационная наука (тектология)» (3-е изд. М.; Л., 1925—1929. Ч. 1 — 3). Исследования, проведенные уже наши дни, показали, что важные идеи и принципы кибернетики, сформулированные Н. Винером и особенно У. Росс Эшби, значительно раньше, хотя и в несколько иной форме, были выражены Богдановым. В еще большей мере это относится к общей теории систем (ОТС) Л. фон Берта-ланфи, идейная часть которой во многом предвосхищена автором тектологии.</p> <p>Тектология (греч.— строитель) — весьма оригинальная общенаучная концепция, исторически первый развернутый вариант ОТС. Ее созданием автор хотел бросить вызов марксизму, выдвинув в противовес ему концепцию, которая претендует на универсальность. Для построения тектологии используется материал самых различных наук, в первую очередь естественных. Анализ этого материала приводит к выводу о существовании единых структурных связей и закономерностей, общих для самых разнородных явлений.</p>
	С. 155.	С. 26.
	<p>Основна ідея тектології - визнання необхідності підходу до будь-якого явища з боку його організованості (в інших авторів - системності). Під органі-</p>	<p>Основная идея тектологии — признание необходимости подхода к любому явлению со стороны его организованности (у других авторов — систем-</p>

<p>зованістю розуміється властивість цілого бути більше суми своїх частин. Чим більше ціле відрізняється від суми своїх частин, тим більше воно є організованим. Тектологія розглядає всі явища як безперервні процеси організації та дезорганізації. Принципи організованості й динамічності тісно пов'язані з принципом цілісного розгляду окремих явищ і всього світу загалом.</p> <p>Австрійський біолог і філософ Л. фон Берталанфі (1901-1972) першим із західних учених розробив концепцію організму як відкритої системи та сформулював програму побудови загальної теорії систем. У своїй теорії він узагальнив принципи цілісності, організації, еквіфінальності (досягнення системою того самого кінцевого стану за різних початкових умов), ізоморфізму [4].</p> <p>Покликання [4] – це: Bertalanffy L. von. Modern Theories of Development: An Introduction to Theoretical Biology (1933). New York: Harper, 1962. Але очевидно, що текст переписаний з російського джерела. Плагіат.</p>	<p>ности). Под организованностью понимается свойство целого быть больше суммы своих частей. Чем больше целое разнится от суммы своих частей, тем больше оно организовано. Тектология рассматривает все явления как непрерывные процессы организации и дезорганизации. Принципы организованности и динамичности тесно связаны с принципом целостного рассмотрения отдельных явлений и всего мира вообще.</p> <p><...></p> <p>Австрийский биолог и философ Л. фон Берталанфи (1901 — 1972) первым из западных ученых разработал концепцию организма как открытой системы и сформулировал программу построения ОТС. В своей теории он обобщил принципы целостности, организации, эквифинальности (достижения системой одного и того же конечного состояния при различных начальных условиях) и изоморфизма.</p>
<p>С. 156.</p>	<p>С. 26–27.</p>
<p>Л. Берталанфі стверджує про нерозривність природно-наукового (біологічного) та філософського (методологічного) досліджень. Спочатку була створена теорія відкритих систем, що межує із сучасною фізикою, хімією і біологією. У 1940-50 рр. Л. Берталанфі узагальнив ідеї, що містяться в теорії відкритих систем, і висунув програму побудови загальної теорії систем, що є загальною теорією організації. У силу загального характеру досліджуваного предмета (системи) загальна теорія систем дає можливість охопити одним формальним апаратом велике коло спеціальних систем.</p>	<p>Начиная со своих первых работ, Л. Берталанфи проводит мысль о неразрывности естественно-научного (биологического) и философского (методологического) исследований... Сначала была создана теория открытых систем, граничащая с современной физикой, химией и биологией. Классическая термодинамика <...></p> <p>В 1940 — 50 г. Л. Берталанфи обобщил идеи, содержащиеся в теории открытых систем, и выдвинул программу построения ОТС, являющейся всеобщей теорией организации. Проблемы организации, целостности, <...></p> <p>Построенная теория организации является специальной научной дисциплиной. Вместе с тем она выполняет определенную методологическую функцию. В силу общего характера исследуемого предмета (системы) ОТС дает возможность охватить одним формальным аппаратом обширный круг специальных систем.</p>
<p>С. 161–162.</p>	<p>С. 29–30.</p>
<p>Загальна теорія систем у широкому розумінні (Л. фон Берталанфі) - фундаментальна наука, що охоплює всю сукупність проблем, пов'язаних із дослідженням і конструюванням систем або до їх визначених підкласів (наприклад, до закритих і відкритих систем); розробити засоби для їхнього дослідження й опису та застосувати ці засоби до конкретних випадків. З огляду на достатню спільність одержуваних результатів можна стверджувати, що деякі формальні системні властивості відносяться до будь-якої сутності, що є системою (до відкритих систем, ієрархічних систем тощо), навіть якщо її особлива природа, частини, відносини і т. д. не відомі або не досліджені [4].</p> <p>Покликання [4] – це: Bertalanffy L. von. Modern Theories of Development: An Introduction to Theoretical Biology (1933). New York: Harper, 1962. Але очевидно, що текст переписаний з російського джерела. Плагіат.</p>	<p>«Классическая» теория систем. Эта теория использует классическую математику и имеет цели: установить принципы, применимые к системам вообще или к их определенным подклассам (например, к закрытым и открытым системам); разработать средства для их исследования и описания и применить эти средства к конкретным случаям. Учитывая достаточную общность получаемых результатов, можно утверждать, что некоторые формальные системные свойства относятся к любой сущности, которая является системой (к открытым системам, иерархическим системам и т. д.); даже если ее особая природа, части, отношения и т. д., не известны или не исследованы.</p>
<p>5</p> <p>Сақун О. С.</p> <p>Формування інвестиційного ресурсу структур-</p>	<p>Самотоєнкова О. В.</p> <p>Інвестиційна діяльність в Україні: тенденції та</p>

	<p>ної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернівці, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>перспективи // Ефективна економіка. – 2019, №5. (http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/5_2019/48.pdf)</p> <p>Нумерація сторінок наведена по файлу pdf.</p>																																																																																																																																																																																									
С. 238.		С. 3.																																																																																																																																																																																									
	<p>Дані таблиці 3.5 свідчать, що надходження прямих іноземних інвестицій в Україну за період з 2002 до 2018 року є нерівномірним і значною мірою залежить від стану політичної й економічної ситуації в країні та світі.</p>	<p>Дані таблиці 1 показують, що надходження прямих іноземних інвестицій в Україну за період з 2002 до 2018 року значно коливається та суттєво залежить від стану та зміни політичної й економічної ситуації в країні та світі.</p>																																																																																																																																																																																									
С. 238.		С. 4.																																																																																																																																																																																									
	<p style="text-align: right;">Таблиця 3.5</p> <p style="text-align: center;">Динаміка обсягу прямих іноземних інвестицій в Україну за період 2002-2018 рр.*</p> <table border="1" data-bbox="284 660 850 1014"> <thead> <tr> <th rowspan="2">Роки</th> <th rowspan="2">Обсяг ПІІ, млн. дол. США</th> <th colspan="3">Показники динаміки (до попереднього року)</th> </tr> <tr> <th>Абсолютне відхилення (+/-), млн. дол. США</th> <th>Темп росту, %</th> <th>Темп приросту, %</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>2002</td><td>693</td><td>-</td><td>-</td><td>-</td></tr> <tr><td>2003</td><td>1424</td><td>731</td><td>205,5</td><td>105,5</td></tr> <tr><td>2004</td><td>1715</td><td>291</td><td>120,4</td><td>20,4</td></tr> <tr><td>2005</td><td>7808</td><td>6093</td><td>455,5</td><td>355,5</td></tr> <tr><td>2006</td><td>5604</td><td>-2204</td><td>71,8</td><td>-28,2</td></tr> <tr><td>2007</td><td>9891</td><td>4287</td><td>176,5</td><td>76,5</td></tr> <tr><td>2008</td><td>10913</td><td>1022</td><td>110,3</td><td>10,3</td></tr> <tr><td>2009</td><td>4816</td><td>-6097</td><td>44,1</td><td>-55,9</td></tr> <tr><td>2010</td><td>6495</td><td>1679</td><td>134,9</td><td>34,9</td></tr> <tr><td>2011</td><td>7207</td><td>712</td><td>111,0</td><td>11,0</td></tr> <tr><td>2012</td><td>8401</td><td>1194</td><td>116,6</td><td>16,0</td></tr> <tr><td>2013</td><td>4499</td><td>-3902</td><td>53,6</td><td>-46,4</td></tr> <tr><td>2014</td><td>410</td><td>-4089</td><td>9,1</td><td>-90,9</td></tr> <tr><td>2015</td><td>2961</td><td>2551</td><td>722,2</td><td>622,2</td></tr> <tr><td>2016</td><td>3130</td><td>169</td><td>105,7</td><td>5,7</td></tr> <tr><td>2017</td><td>2202</td><td>-928</td><td>70,4</td><td>-29,6</td></tr> <tr><td>2018</td><td>2355</td><td>153</td><td>106,9</td><td>6,9</td></tr> </tbody> </table> <p><i>Джерело: розроблено і складено авторкою на основі даних [1]</i></p> <p>Таблиці ідентичні. На відміну від статті Самотоєнкової не зазначено, що дані за 2014–2018 рр. наведені без урахування тимчасово окупованих територій. Захист дисертації Сакун відбувся влітку 2020 р., а дані за 2019 рік не наведені. Плагіат.</p>	Роки	Обсяг ПІІ, млн. дол. США	Показники динаміки (до попереднього року)			Абсолютне відхилення (+/-), млн. дол. США	Темп росту, %	Темп приросту, %	2002	693	-	-	-	2003	1424	731	205,5	105,5	2004	1715	291	120,4	20,4	2005	7808	6093	455,5	355,5	2006	5604	-2204	71,8	-28,2	2007	9891	4287	176,5	76,5	2008	10913	1022	110,3	10,3	2009	4816	-6097	44,1	-55,9	2010	6495	1679	134,9	34,9	2011	7207	712	111,0	11,0	2012	8401	1194	116,6	16,0	2013	4499	-3902	53,6	-46,4	2014	410	-4089	9,1	-90,9	2015	2961	2551	722,2	622,2	2016	3130	169	105,7	5,7	2017	2202	-928	70,4	-29,6	2018	2355	153	106,9	6,9	<p style="text-align: center;">Таблиця 1.</p> <p style="text-align: center;">Надходження прямих іноземних інвестицій в Україну</p> <table border="1" data-bbox="895 660 1481 958"> <thead> <tr> <th rowspan="2">Роки</th> <th rowspan="2">Прямі іноземні інвестиції, млн. дол. США</th> <th rowspan="2">абсолютний приріст (зменшення), млн. дол. США</th> <th colspan="2">Показники динаміки (до попереднього року)</th> </tr> <tr> <th>індекс динаміки, %</th> <th>темп приросту (зменшення), %</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>2002</td><td>693</td><td>-</td><td>...</td><td>...</td></tr> <tr><td>2003</td><td>1424</td><td>731</td><td>205,5</td><td>105,5</td></tr> <tr><td>2004</td><td>1715</td><td>291</td><td>120,4</td><td>20,4</td></tr> <tr><td>2005</td><td>7808</td><td>6093</td><td>455,5</td><td>355,5</td></tr> <tr><td>2006</td><td>5604</td><td>-2204</td><td>71,8</td><td>-28,2</td></tr> <tr><td>2007</td><td>9891</td><td>4287</td><td>176,5</td><td>76,5</td></tr> <tr><td>2008</td><td>10913</td><td>1022</td><td>110,3</td><td>10,3</td></tr> <tr><td>2009</td><td>4816</td><td>-6097</td><td>44,1</td><td>-55,9</td></tr> <tr><td>2010</td><td>6495</td><td>1679</td><td>134,9</td><td>34,9</td></tr> <tr><td>2011</td><td>7207</td><td>712</td><td>111,0</td><td>11,0</td></tr> <tr><td>2012</td><td>8401</td><td>1194</td><td>116,6</td><td>16,6</td></tr> <tr><td>2013</td><td>4499</td><td>-3902</td><td>53,6</td><td>-46,4</td></tr> <tr><td>2014</td><td>410</td><td>-4089</td><td>9,1</td><td>-90,9</td></tr> <tr><td>2015</td><td>2961</td><td>2551</td><td>722,2</td><td>622,2</td></tr> <tr><td>2016</td><td>3130</td><td>169</td><td>105,7</td><td>5,7</td></tr> <tr><td>2017</td><td>2202</td><td>-928</td><td>70,4</td><td>-29,6</td></tr> <tr><td>2018</td><td>2355</td><td>153</td><td>106,9</td><td>6,9</td></tr> </tbody> </table> <p><i>Дані за 2014-2018 роки наведено без урахування тимчасово окупованої території АР Крим і м. Севастополя та без частини тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях. Розроблено автором. Джерело інформації [7].</i></p>	Роки	Прямі іноземні інвестиції, млн. дол. США	абсолютний приріст (зменшення), млн. дол. США	Показники динаміки (до попереднього року)		індекс динаміки, %	темп приросту (зменшення), %	2002	693	-	2003	1424	731	205,5	105,5	2004	1715	291	120,4	20,4	2005	7808	6093	455,5	355,5	2006	5604	-2204	71,8	-28,2	2007	9891	4287	176,5	76,5	2008	10913	1022	110,3	10,3	2009	4816	-6097	44,1	-55,9	2010	6495	1679	134,9	34,9	2011	7207	712	111,0	11,0	2012	8401	1194	116,6	16,6	2013	4499	-3902	53,6	-46,4	2014	410	-4089	9,1	-90,9	2015	2961	2551	722,2	622,2	2016	3130	169	105,7	5,7	2017	2202	-928	70,4	-29,6	2018	2355	153	106,9	6,9
Роки	Обсяг ПІІ, млн. дол. США			Показники динаміки (до попереднього року)																																																																																																																																																																																							
		Абсолютне відхилення (+/-), млн. дол. США	Темп росту, %	Темп приросту, %																																																																																																																																																																																							
2002	693	-	-	-																																																																																																																																																																																							
2003	1424	731	205,5	105,5																																																																																																																																																																																							
2004	1715	291	120,4	20,4																																																																																																																																																																																							
2005	7808	6093	455,5	355,5																																																																																																																																																																																							
2006	5604	-2204	71,8	-28,2																																																																																																																																																																																							
2007	9891	4287	176,5	76,5																																																																																																																																																																																							
2008	10913	1022	110,3	10,3																																																																																																																																																																																							
2009	4816	-6097	44,1	-55,9																																																																																																																																																																																							
2010	6495	1679	134,9	34,9																																																																																																																																																																																							
2011	7207	712	111,0	11,0																																																																																																																																																																																							
2012	8401	1194	116,6	16,0																																																																																																																																																																																							
2013	4499	-3902	53,6	-46,4																																																																																																																																																																																							
2014	410	-4089	9,1	-90,9																																																																																																																																																																																							
2015	2961	2551	722,2	622,2																																																																																																																																																																																							
2016	3130	169	105,7	5,7																																																																																																																																																																																							
2017	2202	-928	70,4	-29,6																																																																																																																																																																																							
2018	2355	153	106,9	6,9																																																																																																																																																																																							
Роки	Прямі іноземні інвестиції, млн. дол. США	абсолютний приріст (зменшення), млн. дол. США	Показники динаміки (до попереднього року)																																																																																																																																																																																								
			індекс динаміки, %	темп приросту (зменшення), %																																																																																																																																																																																							
2002	693	-																																																																																																																																																																																							
2003	1424	731	205,5	105,5																																																																																																																																																																																							
2004	1715	291	120,4	20,4																																																																																																																																																																																							
2005	7808	6093	455,5	355,5																																																																																																																																																																																							
2006	5604	-2204	71,8	-28,2																																																																																																																																																																																							
2007	9891	4287	176,5	76,5																																																																																																																																																																																							
2008	10913	1022	110,3	10,3																																																																																																																																																																																							
2009	4816	-6097	44,1	-55,9																																																																																																																																																																																							
2010	6495	1679	134,9	34,9																																																																																																																																																																																							
2011	7207	712	111,0	11,0																																																																																																																																																																																							
2012	8401	1194	116,6	16,6																																																																																																																																																																																							
2013	4499	-3902	53,6	-46,4																																																																																																																																																																																							
2014	410	-4089	9,1	-90,9																																																																																																																																																																																							
2015	2961	2551	722,2	622,2																																																																																																																																																																																							
2016	3130	169	105,7	5,7																																																																																																																																																																																							
2017	2202	-928	70,4	-29,6																																																																																																																																																																																							
2018	2355	153	106,9	6,9																																																																																																																																																																																							
С. 239.		С. 3–4.																																																																																																																																																																																									
	<p>Так, 2005 рік відзначився активізацією капіталовкладень іноземних інвесторів в економіку України на рівні 7808 млн. дол. США, що було у 4,6 рази більше, ніж у попередньому році. Це пояснюється сподіваннями на позитивні зміни після подій 2004 року. Найбільший обсяг надходжень іноземних інвестицій в Україну відбувся у 2008 році - 10913 млн. дол. США, що було в 6,4 рази або на 9198 млн. дол. США більше, ніж у 2004 році. Світова економічна криза сприяла скороченню надходжень прямих іноземних інвестицій у 2009 році - обсяг інвестицій зменшився в порівнянні з 2008 роком на 55,9 %, що становило 6097 млн. дол. США. Наступний період - з 2010 до 2012 року - слід охарактеризувати поступовим зростаючим поживленням іноземних інвестицій, обсяг надходжень яких у 2012 році збільшився до 8041 млн. дол. США. Проте вже у 2013 році політична нестабільність в Україні призвела до значного зменшення надходжень іноземних інвестицій, які склали у 2014 році всього 410 млн. дол. США, тобто всього 9,1 % від обсягу надходжень у 2013 році. 2015 і 2016 роки відзначились позитивною динамікою, і обсяг прямих іноземних інвестицій в економіку України становив відповідно 2961 і 3130 млн. дол. США, хоча це суттєво менше, ніж у 2012 році. Проте неефективність та низька результативність урядових дій, направлених на стабілізацію політичної ситуації, боротьбу з корупцією, ефективність економічних реформ, викликало</p>	<p>Так, у 2005 році, сподіваючись на позитивні зміни після подій 2004 року, іноземні інвестори вклали в економіку України 7808 млн. дол. США, що у 4,6 рази більше, ніж у попередньому році.</p> <p>Найбільший обсяг надходжень іноземних інвестицій в Україну відбувся у 2008 році – 10913 млн. дол. США, що було в 6,4 рази або на 9198 млн. дол. США більше, ніж у 2004 році. Значне скорочення надходжень прямих іноземних інвестицій у 2009 році в значній мірі пояснюється світовою економічною кризою – обсяг надходжень зменшився в порівнянні з 2008 роком на 55,9 %, що становило 6097 млн. дол. США. У наступний період, з 2010 до 2012 року, спостерігається поступове зростання іноземних інвестицій, обсяг надходжень яких у 2012 році збільшився до 8041 млн. дол. США. Але вже в 2013 році політична нестабільність в Україні призвела до значного зменшення надходжень іноземних інвестицій, які склали у 2014 році всього 410 млн. дол. США, тобто всього 9,1 % від обсягу надходжень у 2013 році.</p> <p>У 2015 і 2016 роках ситуація почала декілька покращуватись і обсяг іноземних інвестицій в економіку України становив відповідно 2961 і 3130 млн. дол. США, що, між тим, значно менше, ніж у 2012 році. Але не виправдання надій на стабілізацію політичної ситуації, боротьбу з корупцією, ефективність економічних реформ знов призвело до скорочення надходжень прямих іноземних інве-</p>																																																																																																																																																																																									

<p>скорочення надходжень прямих іноземних інвестицій, сума яких в 2017 році порівняно з 2016 роком зменшилась майже на 30 %. Незначне збільшення надходжень у 2018 році, всього на 153 млн. дол. США або на 6,9%, характеризує наявність таких бар'єрів на шляху залучення інвестицій, як недовіра іноземних інвесторів до можливостей стабільного ведення бізнесу, відсутність відповідної інфраструктури, погіршення інвестиційного клімату в країні.</p> <p>Рерайтинг, плагіат.</p>	<p>стицій, обсяг яких в 2017 році порівняно з 2016 роком зменшився майже на 30 %. Незначне збільшення надходжень у 2018 році, всього на 153 млн. дол. США або на 6,9%, продовжує свідчити про недовіру іноземних інвесторів до можливостей стабільного ведення бізнесу та поліпшення інвестиційного клімату в країні.</p>
<p>С. 240.</p>	<p>С. 5.</p>
<p>Як видно з таблиці 3.6, за період з 2010 до 2018 роки структура прямих іноземних інвестицій в економіку України набула суттєвих змін. Слід зазначити, що найбільший обсяг інвестицій надходить від інвесторів Кіпру, частка яких набула найбільшого значення у 2014 році і складала 33%, а на початок 2019 року зменшилась на 5,5 відсоткових пунктів і складала 27,5 %.</p> <p>На другому місці по величині інвестицій серед іноземних інвесторів є Нідерланди. Величина частки цієї країни в загальному обсязі прямих іноземних інвестицій у вітчизняну економіку зросла з 16,4 % у 2013 році до 19,0 % у 2016 році, а на кінець 2018 року становила вже 22,0 %. Як свідчать дані Державної служби статистики України станом на 31 грудня 2018 року Нідерланди інвестували в економіку України 7061 млн. дол. США, а Кіпр - 8880 млн. дол. [1].</p> <p>У дисертації Сакун щодо Нідерландів є фраза «до 19,0 % у 2016 році», як і в статті Самотоєнкової. Однак якщо в таблиці 2 у Самотоєнкової дійсно написано 19%, то в таблиці 3.6 у дисертації Сакун у рядку з Нідерландами стоять 17,2 за 2015 р., 17,1 за 2016 р., і 15,9 за 2017 р., і ніяких 19% взагалі немає. Це є доказом плагіату зі статті Самотоєнкової. Рерайтинг, плагіат.</p>	<p>Як бачимо з таблиці 2, за період з 2013 року до 2019 року в структурі прямих іноземних інвестицій в економіку України відбулися суттєві зміни. По-перше, слід відмітити, що найбільший обсяг інвестицій надходить від інвесторів Кіпру, частка яких у 2016 році порівняно з 2013 роком не змінилась і складала 30,8 %, а на початок 2019 року зменшилась на 3,3 відсоткових пунктів і складала 27,5 %.</p> <p>Друге місце серед країн інвесторів займають Нідерланди. Частка інвестицій цієї країни в загальному обсязі прямих іноземних інвестицій в економіку України зросла з 16,4 % у 2013 році до 19,0 % у 2016 році, а на початок 2019 року складала вже 22,0 %. За даними Державної служби статистики України на 1 січня 2019 року Нідерланди вклали в економіку України 7061 млн. дол. США, Кіпр – 8880 млн. дол. [6].</p>
<p>С. 240–241.</p>	<p>С. 5.</p>
<p>2018 рік порівняно з попередніми роками також відзначився зростанням в структурі прямих іноземних інвестицій в економіку України питомої ваги інвестицій з Великої Британії - з 4,8 % до 6,1 % та Швейцарії - з 2,1 % до 4,8 %. Проте скоротились частки інвестицій з Німеччини - з 8,7 % до 5,2 %, Франції – з 4,0 % до 2,0 %, США - з 2,2 % до 1,5 %. Сума інвестицій в Україну з Російської Федерації на кінець 2016 року порівняно з 2013 роком суттєво знизилась - з 6,0 % до 1,3 %, але на кінець 2018 року знову зросла і складала 3,3 % загального обсягу прямих іноземних інвестицій.</p> <p>І знову Сакун переписує чужий текст «з 6,0 % до 1,3 %», тоді як в її таблиці 3.6 щодо 2016 року стоїть число 8,4%. Це є доказом плагіату зі статті Самотоєнкової. Рерайтинг, плагіат.</p>	<p>Також можна відмітити, що на початок 2019 року порівняно з попередніми роками в структурі прямих іноземних інвестицій в економіку України збільшились частки інвестицій з Великої Британії – з 4,8 % до 6,1 % та Швейцарії – з 2,1 % до 4,8 %. У той же час зменшились частки інвестицій з Німеччини – з 8,7 % до 5,2 %, Франції – з 4,0 % до 2,0 %, США – з 2,2 % до 1,5 %. Частка інвестицій в Україну з Російської Федерації на початок 2016 року порівняно з 2013 роком суттєво скоротилась – з 6,0 % до 1,3 %, але на початок 2019 року знову зросла і складала 3,3 % загального обсягу прямих іноземних інвестицій.</p>
<p>С. 241.</p>	<p>С. 5.</p>
<p>Детально структуру прямих іноземних інвестицій в економіку України за країнами світу на кінець 2018 року представлено на рисунку 3.8.</p>	<p>Графічно структура прямих іноземних інвестицій в економіку України за країнами світу на початок 2019 року представлена на рисунку 2.</p>

<p>Рис.3.8. Структура прямих іноземних інвестицій в економіку України за країнами світу на кінець 2018 року*</p> <p><i>Джерело: побудовано автором на основі даних [12]</i></p> <p>Кругова діаграма скопійована зі статті Самотоєнкової – такі самі дані, такий саме порядок розташування країн за стрілкою годинника. Плагіат.</p>	<p>Рис. 2. Структура прямих іноземних інвестицій в економіку України за країнами світу станом на 1 січня 2019 року, %</p>
<p>С. 241.</p> <p>З метою встановлення привабливих для іноземних інвесторів видів економічної діяльності в економіці України, до яких надходить найбільший обсяг прямих іноземних інвестицій, проаналізовано структуру їхнього надходження станом на початок 2016 і 2019 років [12].</p> <p>Сакун пише про 2016 і 2019 роки, але далі у табл. 3.7 наводить дані про 2010 і 2018 роки. Початок 2019-го і підсумки 2018-го – це одне й теж, а ось 2016-й в тексті і 2010-й в таблиці ніяк не стикуються. А в таблиці 3 в статті Самотоєнкової наведені дані на 1 січня 2016-го та 2019-го років, що відповідає її тексту.</p>	<p>С. 6.</p> <p>З метою встановлення привабливих для іноземних інвесторів видів економічної діяльності в економіці України, до яких надходить найбільший обсяг прямих іноземних інвестицій, проаналізовано структуру їхнього надходження станом на початок 2016 і 2019 років [12].</p>
<p>С. 242.</p> <p>Зведений аналіз 2010 і 2018 років наведений у таблиці 3.7, більш детальна аналітична інформація в абсолютних показниках представлена у Додатку 3.</p> <p>Аналіз даних таблиці 3.7 показав, що в структурі прямих іноземних інвестицій в Україну за видами економічної діяльності за 8 років відбулися певні зміни.</p> <p>Найбільш пріоритетними для іноземних інвесторів залишаються галузі промисловості, частка інвестицій в які на кінець 2018 року збільшилась порівняно з 2010 роком на 0,1 відсотковий пункт і склала 33,0 %, що безумовно є позитивним фактом.</p> <p>Розрахунок даних із Додатку 3 (с. 428) щодо 2010 р. дає інший результат: Усього = 38992,9, Промисловість = 13212,2, а це буде $13212,2 : 38992,9 = 33,88 \%$, а не 32,9 %, як указано в табл. 3.7.</p> <p>Розрахунок щодо 2018 р.: Усього = 31606,4, Промисловість = 18067,5, а це буде $18067,5 : 31606,4 = 57,16 \%$ а не 33,0 %. Це зовсім не відповідає даним таблиці 3.7.</p>	<p>С. 6.</p> <p>Аналіз даних таблиці 3 показав, що в структурі прямих іноземних інвестицій в Україну за видами економічної діяльності за три роки відбулися певні зміни. Найбільш пріоритетними для іноземних інвесторів залишаються галузі промисловості, частка інвестицій в які на початок 2019 року збільшилась порівняно з 2016 роком на 2,8 відсоткових пунктів і склала 33,0 %, що безумовно є позитивним фактом.</p>
<p>С. 243.</p> <p>Значні обсяги іноземних інвестицій вкладено в оптову та роздрібну торгівлю, в операції з нерухомим майном і в сферу інформації та телекомунікації, частка інвестицій в ці види діяльності за вісім</p>	<p>С. 6.</p> <p>Значні кошти іноземних інвесторів вкладено в оптову та роздрібну торгівлю, в операції з нерухомим майном і в сферу інформації та телекомунікації, частка інвестицій в ці види діяльності за три</p>

<p>років зросла і склала на 31 грудня 2018 року відповідно 16,7 %, 12,4 % та 6,8 % загального обсягу іноземних інвестицій.</p> <p>Слід відмітити, що за аналізований період суттєво зменшувалась частка інвестицій у фінансову та страхову діяльність, яка у попередні роки була стабільно високою. За вісім років вона скоротилась з 31,0 % у 2010 році до 10,9 % на кінець 2018 року.</p> <p>Ці числа також не відповідають даним, наведеним у Додатку 3 (с. 428): у 2010 р. Фінансова та страхова діяльність склала 12435,2 млн \$, що становить 12435,2 : 38992,9 = 31,9 %, а в 2018 – 15048,9 млн \$, що становить 15048,9 : 31606,4 = 47,6 %, а зовсім не 10,9 %.</p>	<p>роки також зросла і склала на 1 січня 2019 року відповідно 16,7 %, 12,4 % та 6,8 % загального обсягу іноземних інвестицій. Слід відмітити, що за аналізований період суттєво зменшувалась частка інвестицій у фінансову та страхову діяльність, яка у попередні роки була стабільно високою. За три останні роки вона скоротилась з 13,5 % у 2016 році до 10,9 % на початок 2019 року.</p>
<p>С. 243.</p>	<p>С. 6.</p>
<p>Слід також відмітити негативні зміни у структурі іноземних інвестицій за видами економічної діяльності, до яких можна віднести зменшення суми та частки інвестицій у будівельну галузь - з 3,2 % до 2,9 % іноземних інвестицій.</p> <p>А тепер числа відповідають даним, наведеним у Додатку 3 (с. 428): у 2010 р. Будівництво склало 1272,4 млн \$, що становить 1272,4 : 38992,9 = 3,26 %, що приблизно відповідає 3,2 % у тексті і таблиці 3,7. Але дані за 2018 р. – 1580,0 млн \$, 1580,0 : 31606,4 = 5,0 %, що не відповідає даним у тексті і таблиці 3.7 (2,9 %).</p>	<p>Між тим є й негативні зміни у структурі іноземних інвестицій за видами економічної діяльності, до яких можна віднести зменшення суми та частки інвестицій у професійну, наукову та технічну діяльність з 7,0 % до 6,3 % та у будівельну галузь – з 3,2 % до 2,9 %, а також те, що у таку галузь як сільське господарство, де Україна пропонує важливі інвестиційні проекти, було вкладено всього 1,7 % іноземних інвестицій.</p>
<p>С. 250.</p>	<p>С. 7.</p>
<p>До інвестицій у нематеріальні активи належать інвестиції для придбання або створення прав користування природними ресурсами та майном, програмного забезпечення та баз даних, прав на комерційні знаки, на об'єкти промислової власності, авторських і суміжних прав, патенти, ліцензії, концесії тощо.</p>	<p>До інвестицій у нематеріальні активи належать інвестиції в придбання або створення власними силами програмного забезпечення, баз даних, прав користування природними ресурсами, майном, прав на знаки для товарів і послуг, на об'єкти промислової власності, авторських і суміжних прав.</p>
<p>С. 253.</p>	<p>С. 7.</p>
<p>Структура капітальних інвестицій в Україні за джерелами фінансування за період 2010 - 2018 роки наведена в таблиці 3.11. Дані таблиці показують, що за вказаний період в структурі капітальних інвестицій в Україні за джерелами фінансування відбулися суттєві зміни. Найбільшу суму капітальних вкладень становлять власні кошти підприємств та організацій, частка яких в загальному обсязі капітальних інвестицій в 2018 році зросла порівняно з попередніми роками і склала 71,3 %.</p>	<p>Структура капітальних інвестицій в Україні за джерелами фінансування за період 2016 - 2018 роки наведена в таблиці 4.</p> <p><...></p> <p>Дані таблиці 4 показують, що за три роки в структурі капітальних інвестицій в Україні за джерелами фінансування відбулися суттєві зміни. Найбільшу суму капітальних вкладень становлять власні кошти підприємств та організацій, частка яких в загальному обсязі капітальних інвестицій в 2018 році зросла порівняно з попередніми роками і склала 71,3 %.</p>
<p>С. 254–255.</p>	<p>С. 7.</p>
<p>Необхідно відмітити такі сприятливі зміни, як збільшення частки капітальних інвестицій за рахунок коштів державного бюджету, частка яких в 2016 році становила 2,3 % загального обсягу, в 2017 році вона збільшилась до 3,4 а в 2018 році вже становила 4,0 %. Частка капітальних інвестицій за рахунок коштів місцевих бюджетів в 2017 році порівняно з 2016 роком зросла до 9,3 %, але в 2018 році декілька зменшилась і становила 8,7 % загальної суми інвестицій. Це свідчить про можливість місцевих органів влади більше коштів залучати в місцеві та регіональні проекти.</p>	<p>Також необхідно відмітити такі сприятливі зміни, як збільшення частки капітальних інвестицій за рахунок коштів державного бюджету, частка яких в 2016 році становила 2,3 % загального обсягу, в 2017 році вона збільшилась до 3,4 %, а в 2018 році вже становила 4,0 %. Частка капітальних інвестицій за рахунок коштів місцевих бюджетів в 2017 році порівняно з 2016 роком зросла до 9,3 %, але в 2018 році декілька зменшилась і становила 8,7 % загальної суми інвестицій. Це свідчить про можливість місцевих органів влади більше коштів залучати в місцеві та регіональні проекти.</p>

	<p>У той же час зменшилась частка капітальних інвестицій за рахунок кредитів банків та інших позик, тобто банківська сфера не створює умов для можливостей кредитування інвестиційних проектів. Також зменшилась частка коштів населення на будівництво житла - з 8,9 % у 2016 році до 6,4 % у 2018 році, на що в свою чергу вплинули труднощі з тримання банківських кредитів. Дійсно негативними змінами в структурі капітальних вкладень є значне скорочення інвестицій за рахунок коштів іноземних інвесторів: якщо в 2016 році кошти іноземних інвесторів склали 2,9 % загального обсягу капітальних інвестицій, то в 2018 році всього 0,3 %. Це ще раз підтверджує висновки про те, що більшість іноземних інвесторів не ризикують вкладати кошти в економіку України.</p> <p>Текст переписаний разом з орфографічною помилкою – «часка». Плагіат.</p>	<p>У той же час зменшилась частка капітальних інвестицій за рахунок кредитів банків та інших позик, тобто банківська сфера не створює умов для можливостей кредитування інвестиційних проектів. Також зменшилась частка коштів населення на будівництво житла – з 8,9 % у 2016 році до 6,4 % у 2018 році, на що в свою чергу вплинули труднощі з тримання банківських кредитів. Дійсно негативними змінами в структурі капітальних вкладень є значне скорочення інвестицій за рахунок коштів іноземних інвесторів: якщо в 2016 році кошти іноземних інвесторів склали 2,9 % загального обсягу капітальних інвестицій, то в 2018 році всього 0,3 %. Це ще раз підтверджує висновки про те, що більшість іноземних інвесторів не ризикують вкладати кошти в економіку України.</p>
6	<p>Сагун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Конакова К. М. Концептуальні засади формування державної інвестиційної політики. // Науковий вісник Полісся. – 2019. – № 1 (17), с. 110–117. (http://nvp.stu.cn.ua/article/view/178008/177841)</p>
	С. 272.	С. 111.
	<p>Реалізація цілей та завдань державної інвестиційної політики в частині збільшення обсягів залучених інвестицій та активізації попиту на інвестиційні ресурси сприятиме: підвищенню темпів економічного зростання, забезпеченню фінансовими ресурсами розвитку пріоритетних галузей економіки; модернізації виробництва в частині відновлення та нарощування обсягів виробництва, створення нових та оновлення основних фондів діючих підприємств, покращення позицій національних виробників на світових ринках; створенню умов для структурної перебудови економіки, детінізації економічних процесів; формування конкурентного середовища для ведення бізнесу та захист форм всіх форм власності.</p> <p>Цей самий текст повторюється далі через 2 абзаци, як і в статті Конакової !!!</p>	<p>Постановка завдання. Реалізація цілей та завдань державної інвестиційної політики в частині збільшення обсягів залучених інвестицій та активізації попиту на інвестиційні ресурси сприятиме: підвищенню темпів економічного зростання, забезпеченню фінансовими ресурсами розвитку пріоритетних галузей економіки; модернізації виробництва в частині відновлення та нарощування обсягів виробництва, створення нових та оновлення основних фондів діючих підприємств, покращення позицій національних виробників на світових ринках; створенню умов для структурної перебудови економіки, детінізації економічних процесів; формування конкурентного середовища для ведення бізнесу та захист форм всіх форм власності. У зв'язку з цим метою статті є систематизація та обґрунтування мети, цілей, завдань державної інвестиційної політики та напрямів її реалізації.</p>
	С. 272–273.	С. 112.
	<p>Головними завданнями державної інвестиційної політики є залучення інвестицій в економіку країни, варіювання джерел їх формування, детінізація руху капіталу та попередження його відтоку з території України для збільшення темпів економічного зростання, підвищення рівня конкурентоспроможності країни та зростання рівня життя населення.</p> <p>Для досягнення мети необхідно реалізувати цілі державної інвестиційної політики, зосередити зусилля держави для забезпечення надходжень інвестиційних ресурсів на створення нових та оновлення основних фондів діючих підприємств, посилення інноваційного вектору розміщення інвестицій.</p> <p>Реалізація цілей та завдань державної інвестиційної політики щодо формування інвестиційного ресурсу національної економіки сприятиме нарощуванню темпів економічного зростання, забезпеченню фінансовими ресурсами розвитку пріоритетних галузей економіки; модернізації виробництва в частині відновлення та нарощування обсягів виробництва, створення нових та оновлення основ-</p>	<p>Інтегральною метою державної інвестиційної політики є залучення інвестицій в економіку країни, диверсифікація джерел їх формування, сприяння детінізації руху капіталу та розміщення його на території України з метою нарощування темпів економічного росту, підвищення рівня конкурентоспроможності країни та зростання добробуту населення.</p> <p>Для досягнення мети необхідно реалізувати цілі державної інвестиційної політики, концентрувати зусилля з боку держави для забезпечення притоку інвестиційних ресурсів на створення нових та оновлення основних фондів діючих підприємств, посилення інноваційного вектору розміщення інвестицій (Табл. 1).</p> <p>Реалізація цілей та завдань державної інвестиційної політики в частині збільшення обсягів залучених інвестицій та активізації попиту на інвестиційні ресурси сприятиме: підвищенню темпів економічного зростання, забезпеченню фінансовими ресурсами розвитку пріоритетних галузей економі-</p>

<p>них фондів діючих підприємств, покращення позицій національних виробників на світових ринках; створенню умов для структурної перебудови економіки, детінізації економічних процесів; формування конкурентного середовища для ведення бізнесу та захист форм всіх форм власності.</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p>ки; модернізації виробництва в частині відновлення та нарощування обсягів виробництва, створення нових та оновлення основних фондів діючих підприємств, покращення позицій національних виробників на світових ринках; створенню умов для структурної перебудови економіки, детінізації економічних процесів; формування конкурентного середовища для ведення бізнесу та захист форм всіх форм власності.</p>
<p>С. 273.</p>	<p>С. 112–113.</p>
<p>Разом з активною державною політикою стимулювання попиту на вітчизняні товари, імпортозаміщенням повинно здійснюватись: підвищення ефективності діяльності органів державної влади щодо захисту конкуренції та прав власності, обмеження монополізації, розвиток секторів виробництва продукції з високою доданою вартістю, стимулювання структурних змін в економіці за рахунок підтримки підприємств, галузей, що продукують високо технологічну та інноваційну продукцію; створення умов для виходу капіталів із тіньового сектору економіки та запобігання їх відтоку за кордон. Подальшим етапом цього процесу повинно стати нарощення експортного потенціалу національної економіки.</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p>Паралельно з активною державною політикою стимулювання попиту на вітчизняні товари, імпортозаміщенням має здійснюватись: підвищення ефективності органів державної влади у сфері захисту конкуренції, обмеження впливу монополій, захист всіх форм власності, розвиток галузей які виробляють продукції з високим вмістом доданої вартості; стимулювання структурних змін в економіці за рахунок підтримки підприємств, галузей, що продукують високо технологічну продукцію; створення умов для виходу капіталів із тіньового сектору економіки та запобігання їх відтоку за кордон. Наступним кроком цього процесу стане нарощування експортного потенціалу національної економіки (Рис. 1).</p>
<p>С. 273–274.</p>	<p>С. 113–114.</p>
<p>Визначення пріоритетних напрямів структурної перебудови економіки необхідно для пріоритетного залучення інвестицій саме в ті галузі, які надають поштовх для розвитку інших галузей, підприємств, територій. Перш за все - це системо утворюючі галузі з високим рівнем впровадження науково-технічних розробок.</p> <p>Важливим питанням є залучення інвестиційного ресурсу тіньового сектора економіки, а також легалізації тіньових капіталів, що були сформовані в країні чи вивезені за кордон. Цей аспект потребує системи заходів політичного, економічного характеру зі створення сприятливого адміністративного, інфраструктурного, інституційного середовища, перетворення капіталів тіньового сектора економіки в інвестиційний ресурс національної економіки України. При суттєвому зменшенні частки державної власності та нестачі державного фінансування капітал тіньового сектору стає можливим джерелом економічного зростання, структурної перебудови економіки.</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p>Визначення пріоритетних напрямів структурної перебудови економіки необхідно для пріоритетного залучення інвестицій саме в ті галузі, які надають поштовх для розвитку інших галузей, підприємств, територій. Перш за все – це системо утворюючі галузі з високим рівнем впровадження науково-технічних розробок.</p> <p>Окремим питанням є залучення інвестиційного ресурсу тіньового сектора економіки, а також легалізації тіньових капіталів, що були сформовані в країні чи вивезені за кордон. У цьому контексті необхідний комплекс заходів політичного, економічного характеру зі створення сприятливого адміністративного, інфраструктурного, інституційного середовища, перетворення капіталів тіньового сектора економіки в інвестиційний ресурс національної економіки України. При катастрофічному зменшенні частки державної власності та нестачі державного фінансування капітал тіньового сектору стає можливим джерелом економічного зростання, структурної перебудови економіки.</p>
<p>С. 274.</p>	<p>С. 114.</p>
<p>Не менш важливим завданням є зниження рівня монополізації економіки, створення рівних умов ведення бізнесу та доступу до кредитних та бюджетних коштів, зниження рівня трансакційних витрат за рахунок скорочення бюрократичної складової витрат, спрощення дозвільних процедур.</p> <p>До завдань збільшення інвестиційної привабливості економіки України відносять: створення сприятливого інвестиційного клімату, зменшення існуючих видів та рівнів ризиків, підвищення інвестиційного іміджу національної економіки серед потенційних інвесторів; здійснення активної державної політики щодо стимулювання попиту на вітчизняну продукцію, формування системи стимулів у національних та іноземних суб'єктів, які б сприяли при-</p>	<p>Не менш важливим завданням є зниження рівня монополізації економіки, створення рівних умов ведення бізнесу та доступу до кредитних та бюджетних коштів, зниження рівня трансакційних витрат за рахунок скорочення бюрократичної складової витрат, спрощення дозвільних процедур.</p> <p>До завдань збільшення інвестиційної привабливості економіки України відносять: створення сприятливого інвестиційного клімату, зменшення існуючих видів та рівнів ризиків, підвищення інвестиційного іміджу національної економіки серед потенційних інвесторів; здійснення активної державної політики щодо стимулювання попиту на вітчизняну продукцію, формування системи стимулів у національних та іноземних суб'єктів, які б сприяли при-</p>

	йняттю рішення вкладати кошти в економіку України, розробка комплексу заходів щодо диверсифікації джерел залучення інвестицій.	йняттю рішення вкладати кошти в економіку України, розробка комплексу заходів щодо диверсифікації джерел залучення інвестицій (Табл. 2).
	С. 274.	С. 115.
	<p>Пріоритетними напрямками державної інвестиційної політики в межах визначених цілей щодо формування інвестиційного ресурсу: збільшення обсягів інвестиційного ресурсу; досягнення оптимальної структури відтворювальних пропорцій; паритетний розвиток виробничої і соціальної інфраструктури; формування ефективного конкурентного середовища; реалізація інноваційної моделі розвитку національної економіки; підвищення стійкості і стабільності національної економіки; формування ефективної моделі зовнішньоекономічної торгівлі; удосконалення інституційного забезпечення збільшення інвестиційної привабливості; удосконалення інфраструктури інвестиційного ринку.</p> <p>Рейтинг, plagiat.</p>	<p>Пріоритетними напрямками державної інвестиційної політики в межах визначених цілей є: нарощення обсягів інвестиційних ресурсів; стимулювання і структурне переформатування інвестиційних ресурсів за джерелами, формами та методами залучення; досягнення збалансованості макроекономічних відтворювальних пропорцій; паритетний розвиток виробничої і соціальної інфраструктури; формування ефективного конкурентного середовища; реалізація інноваційної моделі розвитку національної економіки; підвищення стійкості економіки і мінімізація ризиків розвитку; формування оптимальної моделі зовнішньоекономічних зв'язків; удосконалення адміністративного середовища збільшення інвестиційної привабливості; удосконалення інфраструктури ринку цінних паперів.</p>
7	<p>Сагун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintel.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Мостіпака О. В. Сучасні тенденції розвитку національної економіки України. // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. – 2018. – Вип. 6. – С. 35–41. (http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILE=&S21STR=sepspu_2018_6_8)</p>
	С. 217.	С. 35–36.
	<p>Складність системи національної економіки України полягає у тому, що поряд з необхідністю формування постіндустріального типу економіки потрібно спрямувати його в русло самоорганізації та саморозвитку національної економіки, яка має знайти своє місце в глобальних просторово-часових координатах. Структурні зміни національної економіки за впливом на вектори соціально-економічного розвитку суспільства набувають вирішального значення у системі трансформацій. Метою структурних змін економіки є створення на основі новітніх інноваційних технологій ефективної, здатної до саморозвитку національної економіки, яка забезпечуватиме добробут населення, умови рівноправного партнерства в глобальному економічному співтоваристві. Сучасні трансформаційні перетворення в Україні відбуваються на фоні структурних макроекономічних диспропорцій.</p>	<p>Основні результати дослідження. Складність системи національної економіки України полягає у тому, що поряд з необхідністю формування ринкового середовища потрібно спрямувати його в русло самоорганізації та саморозвитку національної економіки, яка має знайти своє місце в глобальних просторово-часових координатах. Структурні зміни національної економіки за впливом на вектори соціально-економічного розвитку суспільства набувають вирішального значення у системі трансформацій. Метою структурних змін економіки є створення на основі новітніх інноваційних технологій ефективної, здатної до саморозвитку національної економіки, яка забезпечуватиме добробут населення, умови рівноправного партнерства в глобальному економічному співтоваристві. Сучасні трансформаційні перетворення в Україні відбуваються на фоні структурних макроекономічних диспропорцій.</p>
	С. 221.	С. 36.
	<p>Важливими показниками, що характеризують соціально-економічний розвиток, є номінальне і реальне значення валового внутрішнього продукту (ВВП).</p> <p>Номінальний ВВП характеризує загальний обсяг виробництва, що вимірюється в поточних цінах, які існують на момент виробництва. У 2008-2018 рр. він має перманентну тенденцію до зростання, проте це ще не свідчить про позитивні тренди в національній економіці. Тому визначають реальний ВВП - обсяг виробництва, що вимірюється в постійних, базових цінах. На його величину впливає лише зміна обсягів виробництва. Отже, цей показник характеризує економічну діяльність у реальному секторі національної економіки.</p>	<p>Одним з показників, що характеризує соціально-економічний розвиток, є валовий внутрішній продукт (ВВП), зокрема його номінальне і реальне значення. Номінальний ВВП характеризує загальний обсяг виробництва, що вимірюється в поточних цінах, які існують на момент виробництва. У 2008-2017 рр. він має перманентну тенденцію до зростання, проте це ще не свідчить про позитивні тренди в національній економіці. Тому визначають реальний ВВП – обсяг виробництва, що вимірюється в постійних, базових цінах. На його величину впливає лише зміна обсягів виробництва. Отже, цей показник характеризує економічну діяльність у реальному секторі національної економіки.</p>

<p>С. 221–222.</p> <p>Скорочення показника реального ВВП у постійних цінах протягом досліджуваного періоду склало 20 %, що відповідає сумі 257 731 млн. грн, проте обсяг номінального ВВП у порівнянні із 2008 р. зріс на 1 992 101 млн. грн.</p> <p>Відхилення між показниками реального і номінального ВВП підтверджує негативні тенденції в економіці країни, пов'язані зі зростанням цін на товари, послуги та скороченням обсягів їх виробництва та споживання, що позначилось на зниженні купівельної спроможності населення (рис. 3.2).</p> <p>Фактично рівень розвитку національної економіки України не досяг рівня кризового 2008 р. Національна економіка не змогла відновитися і досягти рівня 2008 р., що дає підстави стверджувати про наявність рецесії та стагфляції.</p> <p>Рерайтинг, плагіат.</p>	<p>С. 36.</p> <p><...> Реальний ВВП у постійних цінах 2010 р. за досліджуване десятиліття фактично скоротився на 20%, тобто на 257 731 млн грн, однак обсяг номінального ВВП, порівняно з 2008 р., зріс майже в три рази (зростання склало 1 992 101 млн грн). Таке відхилення між показниками номінального і реального ВВП свідчить про негативні тенденції в країні через зростання цін на товари та послуги та одночасне скорочення обсягів їх виробництва та споживання, що відображається на зниженні купівельної спроможності населення. Фактично рівень розвитку національної економіки України не досяг рівня кризового 2008 р. Національна економіка не змогла відновитися і досягти рівня 2008 р., що дає підстави стверджувати про наявність рецесії та стагфляції.</p>																																																
<p>С. 222–223.</p> <p>Незаперечним свідченням є те, що впровадження новітніх технологій, які б стали драйверами для переходу національної економіки до нового технологічного устрою, значною мірою стримують низькі темпи капітального інвестування та нагромадження основного капіталу.</p> <p>Варто звернути увагу, що за період 2008-2018 рр. обсяг капітальних інвестицій в абсолютному вимірі збільшився на 176,4 млрд грн (або на 60,6%). Проте частка капітальних інвестицій у ВВП зменшилася з 27,5% у 2008 р. до 15,4% у 2018 р. Рівень залучення інвестиційних ресурсів у національну економіку фактично нижчий, ніж у кризовому 2008 р. на 12,1%.</p> <p>У 2009-2010 рр. і 2014 р. обсяг капітальних інвестицій досягав найнижчих значень. Такі обсяги капітальних інвестицій не створюють підґрунтя для технологічної модернізації та структурних змін у національній економіці.</p> <p>Сакун замінила 2017-й рік на 2018-й явно з метою «оновити дані». Плагіат.</p>	<p>С. 36–37.</p> <p>Незаперечним свідченням є те, що впровадження новітніх технологій, які б стали драйверами для переходу національної економіки до нового технологічного устрою, значною мірою стримують низькі темпи капітального інвестування та нагромадження основного капіталу.</p> <p>Варто звернути увагу, що за період 2008-2017 рр. обсяг капітальних інвестицій в абсолютному вимірі збільшився на 176,4 млрд грн (або на 60,6%). Проте частка капітальних інвестицій у ВВП зменшилася з 27,5% у 2008 р. до 15,4% у 2017 р. Рівень залучення інвестиційних ресурсів у національну економіку фактично нижчий, ніж у кризовому 2008 р. на 12,1%. У 2009-2010 рр. і 2014 р. обсяг капітальних інвестицій досягав найнижчих значень. Такі обсяги капітальних інвестицій не створюють підґрунтя для технологічної модернізації та структурних змін у національній економіці.</p>																																																
<p>С. 226.</p> <p>Валове нагромадження основного капіталу для переходу національної економіки до V та VI технологічних устроїв, як свідчить досвід високорозвинених країн, мало б становити 30-35% ВВП. В Україні цей показник зменшився з 25,9% ВВП у 2008 р. до 16,0% у 2017 р. (табл. 3.2) і є недостатнім для здійснення технологічного прориву. Елементом структурної кризи в національній економіці є спотворення механізму нагромадження основного капіталу в реальному секторі економіки.</p>	<p>С. 37.</p> <p>Валове нагромадження основного капіталу для переходу національної економіки до V та VI технологічних устроїв, як свідчить досвід високорозвинених країн, мало б становити 30-35% ВВП. В Україні цей показник зменшився з 25,9% ВВП у 2008 р. до 16,0% у 2017 р. (табл. 1) і є недостатнім для здійснення технологічного прориву. Елементом структурної кризи в національній економіці є спотворення механізму нагромадження основного капіталу в реальному секторі економіки.</p>																																																
<p>С. 226–227.</p> <p style="text-align: right;">Таблиця 3.2</p> <p>ВВП України за категоріями кінцевого використання за період 2008-2018 рр.*, %</p> <table border="1" data-bbox="279 1915 869 2083"> <thead> <tr> <th>Назва</th> <th>2008</th> <th>2009</th> <th>2010</th> <th>2011</th> <th>2012</th> <th>2013</th> <th>2014</th> <th>2015</th> <th>2016</th> <th>2017</th> <th>2018</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Кінцеві споживчі витрати у т.ч.</td> <td>80,3</td> <td>84,5</td> <td>83,2</td> <td>84,2</td> <td>86,9</td> <td>90,7</td> <td>90,1</td> <td>86,0</td> <td>84,2</td> <td>86,9</td> <td>90,1</td> </tr> <tr> <td>домашніх господарств</td> <td>62,5</td> <td>64,3</td> <td>63,0</td> <td>66,1</td> <td>67,7</td> <td>71,4</td> <td>70,6</td> <td>66,3</td> <td>64,8</td> <td>65,7</td> <td>68,5</td> </tr> <tr> <td>комерційних організацій, що обслуговують домашні</td> <td>0,8</td> <td>0,8</td> <td>0,8</td> <td>0,7</td> <td>0,6</td> <td>0,7</td> <td>0,8</td> <td>0,8</td> <td>0,8</td> <td>0,8</td> <td>0,9</td> </tr> </tbody> </table>	Назва	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	Кінцеві споживчі витрати у т.ч.	80,3	84,5	83,2	84,2	86,9	90,7	90,1	86,0	84,2	86,9	90,1	домашніх господарств	62,5	64,3	63,0	66,1	67,7	71,4	70,6	66,3	64,8	65,7	68,5	комерційних організацій, що обслуговують домашні	0,8	0,8	0,8	0,7	0,6	0,7	0,8	0,8	0,8	0,8	0,9	<p>С. 37.</p> <p style="text-align: right;">Таблиця 1</p> <p>Валовий внутрішній продукт України за категоріями кінцевого використання у 2008-2017 рр., % Побудовано автором на основі [5].</p>
Назва	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018																																						
Кінцеві споживчі витрати у т.ч.	80,3	84,5	83,2	84,2	86,9	90,7	90,1	86,0	84,2	86,9	90,1																																						
домашніх господарств	62,5	64,3	63,0	66,1	67,7	71,4	70,6	66,3	64,8	65,7	68,5																																						
комерційних організацій, що обслуговують домашні	0,8	0,8	0,8	0,7	0,6	0,7	0,8	0,8	0,8	0,8	0,9																																						

господарства	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	
сектору загального державного управління	17,0	19,4	19,4	17,4	18,6	18,6	18,7	18,9	18,6	20,4	20,7
Валове нагромадження у т.ч.	27,4	17,1	18,4	22,4	21,8	18,5	13,4	15,9	21,7	20,7	21,5
валове нагромадження основного капіталу	25,9	18,3	17,0	17,6	19,0	16,9	14,2	13,5	15,5	16,0	17,7
зміна запасів матеріальних оборотних коштів	1,5	-1,2	0,3	2,1	2,7	1,6	-0,8	2,4	6,2	4,7	3,8
придбання за виключенням вибуття цінностей	0,0	0,0	0,0	0,0	0,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0

Джерело: розраховано авторкою на основі даних [1]

До таблиці зі статті Мостіпаки Сакун лише додала останній стовпчик з даними за 2018 рік.

Назва	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Рівень кінцевих споживчих витрат	80,3	84,5	83,2	84,2	86,9	90,7	90,1	86,0	84,2	86,9
у тому числі:										
домашніх господарств	62,5	64,3	63,0	66,1	67,7	71,4	70,6	66,3	64,8	65,7
некомерційних організацій, що обслуговують домашні господарства	0,8	0,8	0,8	0,7	0,6	0,7	0,8	0,8	0,8	0,8
сектору загального державного управління	17,0	19,4	19,4	17,4	18,6	18,6	18,7	18,9	18,6	20,4
Валове нагромадження у тому числі:	27,4	17,1	18,4	22,4	21,8	18,5	13,4	15,9	21,7	20,7
валове нагромадження основного капіталу	25,9	18,3	17,0	17,6	19,0	16,9	14,2	13,5	15,5	16,0
зміна запасів матеріальних оборотних коштів	1,5	-1,2	0,3	2,1	2,7	1,6	-0,8	2,4	6,2	4,7
придбання за виключенням вибуття цінностей	0,0	0,0	0,0	0,0	0,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0

С. 227–228.

В Україні значна частина ВВП використовується на покриття кінцевих споживчих витрат, рівень яких за останні 10 років зріс на 6,6%, - до 86,9% (табл.3.2). Фактично усі створені товари і послуги використовуються на задоволення потреб суспільства за рахунок відмови від інвестицій у виробництво. Враховуючи сукупність проблем у національній економіці, такої частки валового нагромадження основного капіталу недостатньо для здійснення структурних трансформацій. Важливу роль для аналізу відіграє сама структура кінцевих витрат в Україні, де зростає питома вага споживчих витрат домашніх господарств. У 2008 р. кінцеві споживчі витрати становили 62,5% ВВП, а у 2018 р. - 68,5%; максимального значення за останнє десятиліття вони досягнули у 2013 р. - 71,7%.

Протиріччя полягає у тому, що на фоні зростаючого рівня кінцевих споживчих витрат спостерігається низький рівень споживання населення. Купівельна спроможність домашніх господарств залишається низькою. Зниження добробуту населення провокуватиме кризу у сфері споживання та загострюватиме дисбаланс між виробництвом і споживанням у національній економіці, яка знаходиться у пастці неефективного споживання, коли сфера споживання відокремлюється від сфери внутрішнього виробництва, а задоволення платоспроможних потреб не відповідає раціональним засадам. Такий стан не дозволяє реалізувати виробничу модель відтворення національної економіки. Доки залишатиметься пастка неефективного споживання, доти не буде стимулів до переходу на нову модель відтворення національної економіки, в якій основну роль відіграватимуть інвестиції в інноваційне виробництво [4].

С. 228.

Саме рівень і динаміка розвитку інноваційних процесів є індикатором економічного стану країни, потенційної можливості трансформації національної економіки. Від рівня інноваційного розвитку залежать модернізаційні процеси, а отже і структура суспільного виробництва, ступінь національної безпеки, конкурентоспроможності суб'єктів господарювання та національної економіки загалом, а також місце держави у глобальних просторово-часових координатах. Зростання ВВП країни, вирішення проблем галузей промисловості та підвищення їх експортного потенціалу суттєво залежать від освоєння новітньої високотехнологічної продукції, впровадження ресурсозберігаючих технологій.

С. 38.

В Україні значна частина ВВП використовується на покриття кінцевих споживчих витрат, рівень яких за останні 10 років зріс на 6,6%, - до 86,9% (табл. 1). Фактично усі створені товари і послуги використовуються на задоволення потреб суспільства за рахунок відмови від інвестицій у виробництво. Враховуючи сукупність проблем у національній економіці, такої частки валового нагромадження основного капіталу недостатньо для здійснення структурних трансформацій. Важливу роль для аналізу відіграє сама структура кінцевих витрат в Україні, де зростає питома вага споживчих витрат домашніх господарств. У 2008 р. кінцеві споживчі витрати становили 62,5% ВВП, а у 2017 р. - 65,7%; максимального значення за останнє десятиліття вони досягнули у 2013 р. - 71,7%.

Протиріччя полягає у тому, що на фоні зростаючого рівня кінцевих споживчих витрат спостерігається низький рівень споживання населення. Купівельна спроможність домашніх господарств залишається низькою. Зниження добробуту населення провокуватиме кризу у сфері споживання та загострюватиме дисбаланс між виробництвом і споживанням у національній економіці, яка знаходиться у пастці неефективного споживання, коли сфера споживання відокремлюється від сфери внутрішнього виробництва, а задоволення платоспроможних потреб не відповідає раціональним засадам. Такий стан не дозволяє реалізувати виробничу модель відтворення національної економіки. Доки залишатиметься пастка неефективного споживання, доти не буде стимулів до переходу на нову модель відтворення національної економіки, в якій основну роль відіграватимуть інвестиції в інноваційне виробництво [4, с. 11-12].

С. 38.

Саме рівень і динаміка розвитку інноваційних процесів є індикатором економічного стану країни, потенційної можливості трансформації національної економіки. Від рівня інноваційного розвитку залежить структура суспільного виробництва, ступінь національної безпеки, конкурентоспроможності суб'єктів господарювання та національної економіки загалом, а також місце держави у глобальних просторово-часових координатах. Зростання ВВП країни, вирішення проблем галузей промисловості та підвищення їх експортного потенціалу суттєво залежать від освоєння новітньої високотехнологічної продукції, впровадження ресурсозберігаючих технологій.

<p>С. 228.</p> <p>У контексті аналізу модернізаційних процесів доцільно визначити сучасний стан та особливості фінансування інноваційної діяльності в Україні. Для цього проаналізуємо динаміку впровадження інновацій на промислових підприємствах.</p> <p>Упродовж 2008-2018 рр. динаміка інноваційної активності підприємств в Україні мала нерівномірний характер у частині кількості підприємств, що займалися інноваційною діяльністю та тими, що впроваджували інновації.</p> <p>Аналіз показує, що за зазначений період частка інноваційно активних підприємств фактично зросла з 13% (2008 р.) до 16,2% (2018 р.), а частка підприємств, що впроваджували інновації, зросла з 10,8% до 14,3%. Проте, як зауважує Л. Федулова [5], граничний рівень, що вважається критичним для економічного розвитку на інноваційній основі, становить 20%. Отже, вітчизняні підприємства за цим показником знаходяться за межами рівня інноваційності, що унеможливує досягнення позитивного ефекту структурної модернізації економіки країни.</p>	<p>С. 38.</p> <p>У контексті аналізу інноваційних процесів доцільно визначити сучасний стан та особливості фінансування інноваційної діяльності в Україні. Для цього проаналізуємо динаміку впровадження інновацій на промислових підприємствах. Упродовж 2008-2017 рр. динаміка інноваційної активності підприємств в Україні мала нерівномірний характер у частині кількості підприємств, що займалися інноваційною діяльністю та тими, що впроваджували інновації. Аналіз показує, що за зазначений період частка інноваційно активних підприємств фактично зросла з 13% (2008 р.) до 16,2% (2017 р.), а частка підприємств, що впроваджували інновації, зросла з 10,8% до 14,3%. Проте, як зауважує Л. Федулова [7], граничний рівень, що вважається критичним для економічного розвитку на інноваційній основі, становить 20%. Отже, вітчизняні підприємства за цим показником знаходяться за межами рівня інноваційності, що загрожує технологічній та економічній безпеці країни.</p>
<p>С. 229–230.</p> <p>Результати аналізу динаміки інноваційно активних підприємств у 2008-2018 рр. свідчать про те, що питома вага підприємств, які займалися інноваційною діяльністю, у загальній кількості промислових підприємств зросла на 3,2%, проте в абсолютному вимірі їх кількість за 10 років зменшилась на 638. Аналогічна ситуація щодо підприємств, які впроваджували інновації: кількість їх зменшилась на 488, а частка у загальній кількості зросла на 3,5%.</p> <p>Відповідно, динаміка кількості підприємств, що реалізовували інноваційну продукцію за межі України, впродовж 2008-2018 рр. має спадну тенденцію (рис. 3.5).</p> <p>Частка реалізованої інноваційної продукції у загальному обсязі реалізованої продукції знизилася: з 5,9% у 2008 р. до 0,7% у 2018 р., за межі України - з 51,6% у 2008 р. до 31,2% у 2018 р. У 2018 р. у промисловості було освоєно інноваційних видів продукції 2387, що на 59 одиниць менше, ніж у кризовому 2008 р.; з них техніки освоєно на 293 види більше, як у 2008 р. [1].</p> <p>Такий стан - демонстрація того, що результативність інноваційної діяльності не відповідає вимогам забезпечення інноваційного розвитку національної економіки України, натомість у розвинених країн світу частка інноваційно-активних підприємств становить майже 70%. На рис. 3.5. видно, що різкий спад інноваційної активності відбувся у 2014 р. і триває досі. Це пов'язано також з втратами виробництва металургії, машинобудування, хімічної промисловості, розташованих у зоні військових дій.</p> <p>Сакун замінила 2017-й рік на 2018-й, залишивши ті самі проценти, явно з метою «оновити дані». Плагіат.</p>	<p>С. 38.</p> <p>Результати аналізу динаміки інноваційно-активних підприємств у 2008-2017 рр. свідчать про те, що питома вага підприємств, які займалися інноваційною діяльністю, у загальній кількості промислових підприємств зросла на 3,2%, проте в абсолютному вимірі їх кількість за 10 років зменшилась на 638. Аналогічна ситуація щодо підприємств, які впроваджували інновації: кількість їх зменшилась на 488, а частка у загальній кількості зросла на 3,5%. Відповідно, динаміка кількості підприємств, що реалізовували інноваційну продукцію за межі України, впродовж 2008-2017 рр. має спадну тенденцію (рис. 4). Частка реалізованої інноваційної продукції у загальному обсязі реалізованої продукції знизилася: з 5,9% у 2008 р. до 0,7% у 2017 р., за межі України – з 51,6% у 2008 р. до 31,2% у 2017 р. У 2017 р. у промисловості було освоєно інноваційних видів продукції 2387, що на 59 одиниць менше, ніж у кризовому 2008 р.; з них техніки освоєно на 293 види більше, як у 2008 р. [5]. Такий стан – демонстрація того, що результативність інноваційної діяльності не відповідає вимогам забезпечення інноваційного розвитку національної економіки України, натомість у розвинених країн світу частка інноваційно-активних підприємств становить майже 70%. На рис. 4. видно, що різкий спад інноваційної активності відбувся у 2014 р. і триває досі. Це пов'язано також з втратами виробництва металургії, машинобудування, хімічної промисловості, розташованих у зоні військових дій.</p>
<p>С. 230–231.</p> <p>З позицій цього дослідження, низький рівень інноваційної активності більшості промислових підприємств України пояснюється як обмеженістю фінансових ресурсів, спрямованих до інноваційної сфери, так і відсутністю стимулюючої нововведення економічної політики. Економічна зацікавленість у швидкому отриманні прибутків не вирішує зав-</p>	<p>С. 38–39.</p> <p>З позицій цього дослідження, низький рівень інноваційної активності більшості промислових підприємств України пояснюється як обмеженістю фінансових ресурсів, спрямованих до інноваційної сфери, так і відсутністю стимулюючої нововведення економічної політики. Економічна зацікавленість у швидкому отриманні прибутків не вирішує зав-</p>

<p>дання модернізаційного розвитку промисловості, адже в сучасних умовах зростання економіки прямо залежить від спроможності економічної системи створювати та використовувати інновації.</p> <p>На рис. 3.6 показана динаміка темпів зростання реального ВВП і наукоємності ВВП в Україні упродовж 2008-2017 рр.</p> <p>Даний рисунок демонструє той факт, що питома вага витрат на виконання наукових досліджень і розробок у ВВП постійно знижувалася і досягла рівня 0,47% у 2017 р. (у кризовому 2008 р. цей показник становив 0,85%).</p> <p>Ст. 48 ЗУ «Про наукову та науково-технічну діяльність» [6] передбачає, що лише бюджетні витрати на наукові дослідження та розробки мають становити не менше 1,7% ВВП. Отже, наукові дослідження та розробки у 2008-2018 рр. жодного разу не було профінансовано у передбаченому законодавством розмірі. Для прикладу, загальний приріст ВВП за рахунок введення нових технологій в Україні становить 0,7%, тоді як у високорозвинених країнах - 60-90% [7].</p>	<p>дання інноваційного розвитку промисловості, адже в сучасних умовах зростання економіки прямо залежить від спроможності економічної системи створювати та використовувати інновації.</p> <p>На рис. 5. показана динаміка темпів зростання реального ВВП і наукоємності ВВП в Україні упродовж 2008-2017 рр. Вона демонструє той факт, що питома вага витрат на виконання наукових досліджень і розробок у ВВП постійно знижувалася і досягла рівня 0,45% у 2017 р. (у кризовому 2008 р. цей показник становив 0,85%). Ст. 48 ЗУ «Про наукову та науково-технічну діяльність» [2] передбачає, що лише бюджетні витрати на наукові дослідження та розробки мають становити не менше 1,7% ВВП. Отже, наукові дослідження та розробки у 2008-2017 рр. жодного разу не було профінансовано у передбаченому законодавством розмірі. Для прикладу, загальний приріст ВВП за рахунок введення нових технологій в Україні становить 0,7%, тоді як у високорозвинених країнах - 60-90% [3].</p>
<p>С. 231–232.</p>	<p>С. 39–40.</p>
<p>Наведена характеристика стану економічного розвитку України свідчить про проблеми, подолання яких можливе за умови визначення можливостей, які існують у національній економіці та можуть стати фундаментом для переходу України на інноваційно-інвестиційну ресурсозберігаючу модель розвитку.</p> <p>Фінансовою основою для такого переходу може стати формування інвестиційного ресурсу, за допомогою якого держава формує вектор модернізації економічних процесів.</p> <p>В умовах глобальних і технологічних перетворень, перманентних фінансово-економічних криз, регіональних проблем існує суперечність у постановці цілей щодо регулювання економічних процесів загалом і у сфері інвестиційної політики зокрема. Інвестиційна політика повинна набувати нового змісту та підпорядковуватися широкому спектру завдань у контексті трансформаційних перетворень національної економіки в аспекті модернізації. Причини стагнації національної економіки лежать у площині державної політики, оскільки в ній практично відсутнє кредитування інвестицій у виробничу сферу, а трансмісійний механізм банківської системи, який забезпечує розширене відтворення економіки шляхом трансформацій заощаджень в інвестиції, працює неефективно.</p> <p>Рейтинг, плагіат.</p>	<p><...> Наведена характеристика стану соціально-економічного розвитку України свідчить про проблеми, подолання яких можливе за умови визначення можливостей, які існують у національній економіці та можуть стати фундаментом для переходу України на інноваційно-інвестиційну ресурсозберігаючу модель розвитку.</p> <p>Концептуальною основою для такого переходу може стати грошово-кредитна політика, за допомогою якої держава формує вектор розвитку соціально-економічних процесів. Така спрямованість відповідає основним цілям економічної політики, що передбачають забезпечення зростання виробництва, зайнятості населення, досягнення стабільності цін тощо. В умовах глобальних і технологічних перетворень, перманентних фінансово-економічних криз, регіональних проблем існує суперечність у постановці цілей щодо регулювання соціально-економічними процесами загалом і у сфері грошово-кредитної політики зокрема. Грошово-кредитна політика повинна набувати нового змісту та підпорядковуватися широкому спектру завдань у контексті трансформаційних перетворень національної економіки. Причини стагнації національної економіки, на нашу думку, лежать у площині грошово-кредитної політики, оскільки в ній практично відсутнє кредитування інвестицій у виробничу сферу, а трансмісійний механізм банківської системи, який забезпечує розширене відтворення економіки шляхом трансформацій заощаджень в інвестиції, працює неефективно.</p>
<p>С. 282–283.</p>	<p>С. 36.</p>
<p>Висновки до розділу 3</p> <p>Комплексне оцінювання стану економіки України в розрізі її структурних компонент дало можливість виокремити ключові тенденції. Скорочення показника реального ВВП у постійних цінах протягом досліджуваного періоду склало 20 %, що відповідає сумі 257 731 млн. грн, проте обсяг номінального ВВП у порівнянні із 2008 р. зріс на 1 992 101 млн. грн. Відхилення між показниками реального і номінального ВВП підтверджує негативні тенденції в економіці країни, пов'язані зі зростанням цін на товари, послуги та скороченням обсягів їх виробництва та споживання, що позначилось на зниженні</p>	<p>Реальний ВВП у постійних цінах 2010 р. за досліджуване десятиліття фактично скоротився на 20%, тобто на 257 731 млн грн, однак обсяг номінального ВВП, порівняно з 2008 р., зріс майже в три рази (зростання склало 1 992 101 млн грн). Таке відхилення між показниками номінального і реального ВВП свідчить про негативні тенденції в країні через зростання цін на товари та послуги та одночасне скорочення обсягів їх виробництва та споживання, що відображається на зниженні купі-</p>

	купівельної спроможності населення. Рерайтинг, плагіат.	вельної спроможності населення.
8	Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)	Закон України «Про інвестиційну діяльність». (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 47, ст.646) (https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text) Нумерація сторінок наведена по файлу pdf.
	С. 261–262.	С. 10–11.
	Державне регулювання інвестиційної діяльності здійснюється з метою реалізації економічної, науково-технічної і соціальної політики. Його характер залежить від показників економічного і соціального розвитку країни, визначається національними і регіональними програмами розвитку, де термінується державним і місцевими бюджетами, а саме передбачуваними в них обсягами державного фінансування інвестиційної діяльності. Для цього можуть бути застосовані пільгові умови для інвесторів, що здійснюють інвестиційну діяльність у найбільш пріоритетних для країни напрямках, насамперед соціальній сфері, технічному і технологічному вдосконаленні виробництва, створенні нових робочих місць для громадян, які потребують соціального захисту, впровадженні відкриттів і винаходів в агропромисловому комплексі, у виробництві будівельних матеріалів, в галузі освіти, культури, охорони навколишнього середовища та здоров'я. Рерайтинг. Плагіат.	Стаття 11. Цілі державного регулювання інвестиційної діяльності Державне регулювання інвестиційної діяльності здійснюється з метою реалізації економічної, науково-технічної і соціальної політики виходячи з цілей та показників економічного і соціального розвитку України, державних та регіональних програм розвитку економіки, державного і місцевих бюджетів, зокрема передбачених у них обсягів фінансування інвестиційної діяльності. При цьому створюються пільгові умови інвесторам, що здійснюють інвестиційну діяльність у найбільш важливих для задоволення суспільних потреб напрямках, насамперед соціальній сфері, технічному і технологічному вдосконаленні виробництва, створенні нових робочих місць для громадян, які потребують соціального захисту, впровадженні відкриттів і винаходів, в агропромисловому комплексі, в реалізації програм ліквідації наслідків Чорнобильської аварії, у виробництві будівельних матеріалів, в галузі освіти, культури, охорони культурної спадщини, охорони навколишнього середовища і здоров'я.
	С. 276.	С. 14.
	Однією з форм державних інвестицій є державне замовлення на виконання робіт у капітальному будівництві. Державне замовлення розміщується, як правило, на конкурсній основі з урахуванням економічної вигідності цих замовлень для підприємств та організацій.	Стаття 14. Порядок розміщення державного замовлення на виконання робіт у капітальному будівництві 1. Однією із форм реалізації державних інвестицій є державне замовлення на виконання робіт у капітальному будівництві. 2. Державне замовлення розміщується, як правило, на конкурсній основі з урахуванням економічної вигідності цих замовлень для підприємств та організацій.
	С. 276.	С. 14–15.
	В Україні обов'язковій державній експертизі у повному обсязі підлягають інвестиційні програми та проекти будівництва, що здійснюються із залученням коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів, а також коштів державних підприємств, установ та організацій. Державна експертиза інвестиційних програм <...>	Стаття 15. Державна експертиза інвестиційних проектів 1. Обов'язковій державній експертизі підлягають інвестиційні проекти, що реалізуються із залученням бюджетних коштів, коштів державних підприємств, установ та організацій, а також за рахунок кредитів, наданих <...>
	С. 277–278.	С. 16.
	Державне регулювання забезпечує стабільність умов здійснення інвестиційної діяльності, додержання прав і законних інтересів її суб'єктів: - умови договорів, укладених між суб'єктами ін-	Стаття 18. Гарантії прав суб'єктів інвестиційної діяльності 1. Держава гарантує стабільність умов здійснення інвестиційної діяльності, додержання прав і законних інтересів її суб'єктів. Умови договорів, укладених між суб'єктами ін-

<p>вестиційної діяльності, зберігають свою чинність на весь строк дії цих договорів і у випадках, коли після їх укладання законодавством встановлено умови, що погіршують становище суб'єктів або обмежують їх права, якщо вони не дійшли згоди про зміну умов договору;</p> <p>- державні органи та їх службові особи не мають права втручатися в діяльність суб'єктів інвестиційної діяльності, крім випадків, коли таке втручання допускається чинним законодавством і здійснюється в межах компетенції цих органів та посадових осіб;</p> <p>- у разі прийняття державним або іншими органами актів, що порушують права інвесторів і учасників інвестиційної діяльності, збитки, завдані суб'єктами інвестиційної діяльності, підлягають відшкодуванню у повному обсязі цими органами.</p> <p>Тут Сакур переплутала: мова йде про збитки, завдані суб'єктам, а не цими суб'єктами!</p>	<p>вестиційної діяльності, зберігають свою чинність на весь строк дії цих договорів і у випадках, коли після їх укладання законодавством (крім податкового, митного та валютного законодавства, а також законодавства з питань ліцензування певних видів господарської діяльності) встановлено умови, що погіршують становище суб'єктів або обмежують їх права, якщо вони не дійшли згоди про зміну умов договору.</p> <p>2. Державні органи та їх посадові особи не мають права втручатися в діяльність суб'єктів інвестиційної діяльності, крім випадків, коли таке втручання допускається чинним законодавством і здійснюється в межах компетенції цих органів та посадових осіб.</p> <p>Ніхто не має права обмежувати права інвесторів у виборі об'єктів інвестування, за винятком випадків, передбачених цим Законом.</p> <p>У разі прийняття державними або іншими органами актів, що порушують права інвесторів і учасників інвестиційної діяльності, збитки, завдані суб'єктам інвестиційної діяльності, підлягають відшкодуванню у повному обсязі цими органами. Спори про відшкодування збитків розв'язуються судом.</p>
<p>С. 278.</p>	<p>С. 17.</p>
<p>Державні гарантії захисту інвестицій представляють систему правових норм, які спрямовані на захист інвестицій і не можуть бути скасовані або звужені стосовно інвестицій, здійснених у період дії цих гарантій. Однак, вони не стосуються питань фінансово-господарської діяльності учасників інвестиційної діяльності та сплати ними податків, зборів (обов'язкових платежів). Держава повинна гарантувати захист інвестицій незалежно від форм власності. Всім інвесторам незалежно від країни їх походження повинен забезпечуватись рівноправний режим, який повинен унеможливити застосування можливих дискримінаційних дій, які могли б спричинити перешкоди для управління інвестиціями, їх використанню та ліквідації, а також передбачатися умови і порядок вивозу вкладених цінностей і результатів інвестицій.</p> <p>Фрази переставлені місцями. Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>(Стаття 19. Захист інвестицій)</p> <p>Держава гарантує захист інвестицій незалежно від форм власності, а також іноземних інвестицій. Захист інвестицій забезпечується законодавством України, а також міжнародними договорами України. Інвесторам, у тому числі іноземним, забезпечується рівноправний режим, що виключає застосування заходів дискримінаційного характеру, які могли б перешкодити управлінню інвестиціями, їх використанню та ліквідації, а також передбачаються умови і порядок вивозу вкладених цінностей і результатів інвестицій.</p> <p>З метою забезпечення сприятливого та стабільного інвестиційного режиму держава встановлює державні гарантії захисту інвестицій.</p> <p>Державні гарантії захисту інвестицій - це система правових норм, які спрямовані на захист інвестицій та не стосуються питань фінансово-господарської діяльності учасників інвестиційної діяльності та сплати ними податків, зборів (обов'язкових платежів). Державні гарантії захисту інвестицій не можуть бути скасовані або звужені стосовно інвестицій, здійснених у період дії цих гарантій.</p>
<p>9</p> <p>Сакур О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Пелех О. Б. Структурні зрушення в економіці України (2000–2017 рр.) // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. – 2018. – Вип. 21, ч. 2. – С. 61–67. (http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILE=&S21STR=Nvuumevcg_2018_21(2)_14)</p>
<p>С. 218.</p>	<p>С. 62.</p>
<p>Синтетичним показником, який характеризує розвиток економічної системи країни загалом і структурний розвиток зокрема, є ВВП. Зміни ВВП тісно корелюють із подіями, процесами і явищами, що мали місце у світовій економіці й у соціально-</p>	<p>Синтетичним показником, який характеризує розвиток економічної системи країни загалом і структурний розвиток зокрема, є ВВП. Аналіз динаміки ВВП України (рис. 1) свідчить, що розвиток національної економіки впродовж 2000–2017 рр.</p>

<p>політичному житті цього періоду. Всі вони мали свій вплив на структурні зміни національної економіки. Надзвичайно важливим макроекономічним індикатором є структура випуску.</p>	<p>був нерівномірним, неоднозначним і залежав від багатьох суб'єктивних і об'єктивних чинників. Зміни ВВП тісно корелюють із подіями, процесами і явищами, що мали місце у світовій економіці й у соціально-політичному житті цього періоду. Всі вони мали свій вплив на структурні зміни національної економіки.</p>
<p>С. 218–219.</p>	<p>С. 62.</p>
<p>З початком нового століття співпадає зростання ВВП України, що є наслідком нагромадження виробничих потужностей у 2000–2004 рр., а потім у 2005–2007 рр. - структурних змін та з впливом зовнішніх чинників (зміна цінової політики на імпорт газу, прогресивна соціальна політика, активізація міжнародної співпраці).</p> <p>Прихід світової економічної кризи у 2007–2009 рр. призвів до таких негативних наслідків, як призупинення виробництва, зменшення інвестиційної активності і, що призвело до витіснення українських виробників із зовнішніх і внутрішніх ринків. Це неминуче позначилось на різкому падінні обсягів ВВП.</p> <p>У 2010–2013 рр. відбулося короткотермінове відновлення економіки та активізація на зовнішніх ринках, що переважно було спричинене очікуванням і підготовкою до підписання Угоди про асоціацію з ЄС. Проте наприкінці 2013 р. знову настає черговий спад, що пов'язано зі складною політичною ситуацією через агресивні дії Російської Федерації щодо України. З 2016 р. починається період невеликого зростання ВВП.</p> <p>На думку більшості економістів, це слід пояснювати збільшенням внутрішнього споживання та зростанням інвестиційного попиту. Сприятливою в цьому аспекті є цінова кон'юнктура на світових ринках, в першу чергу, на металургійну продукцію.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>На початок нового століття припадає зростання ВВП України, яке є наслідком спочатку (2000–2004 рр.) певного нарощування виробничих потужностей, а потім (2005–2007 рр.) – змін, пов'язаних із реалізацією деяких структурних реформ і з впливом зовнішніх чинників (нова цінова політика на імпортований газ, прогресивна соціальна політика, активна міжнародна співпраця). Світова економічна криза (2007–2009 рр.) принесла із собою такі негативні наслідки, як призупинення виробництва, зменшення інвестиційної активності і, як наслідок, витіснення українських виробників із зовнішніх і внутрішніх ринків. Це призвело до різкого падіння рівня ВВП. Період 2010–2013 рр. позначився короточасним зростанням економіки та поживленням на зовнішніх ринках, що значною мірою зумовлене очікуванням і підготовкою до підписання Угоди про асоціацію з ЄС. Однак із кінця 2013 р. знову настає черговий спад, який так чи інакше стосується агресивної політики Росії щодо України. З 2016 р. знову настає період хоча й незначного, але зростання ВВП. Вітчизняні економісти пов'язують його зі зростанням внутрішнього споживання та збільшенням інвестиційного попиту. Сприяє цьому цінова кон'юнктура на світових ринках, зокрема на продукцію металургії. Однак, як бачимо з рис. 1, зростання <...>.</p>
<p>С. 219.</p>	<p>С. 62–63.</p>
<p>Дослідження динамічних змін структури економіки України за видами економічної діяльності визначило, що за останні десятиріччя галузево-секторальна структура національної економіки суттєво знизилася частки таких галузей як промисловість, будівництво, транспорту та зв'язок. Напротивагу зросла питома вага оптової та роздрібною торгівлі, а також зросла частка сфери послуг. Дані тенденції є ознаками того, що Україна перетворюється на країну споживання. В цілому визначені особливості та динаміка належать до загальносвітових економічних структурних трансформацій, що характерно, в першу чергу, для країн перехідного типу економіки.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>Динаміка структури економіки України за видами економічної діяльності (рис. 2) свідчить, що за останні десятиріччя в галузево-секторальній структурі національної економіки істотно знизилася питома вага промисловості, будівництва, транспорту та зв'язку. Натомість лідируючі позиції почала займати оптова та роздрібною торгівля. Крім того, зростає питома вага сфери послуг. Усе це є ще одним свідченням того, що Україна перетворюється на країну споживання. Загалом указані тенденції відповідають загальносвітовим економічним структурним зрушенням, які характерні передусім для країн із перехідною економікою.</p>
<p>С. 219–220.</p>	<p>С. 63.</p>
<p>Важливим аспектом дослідження структури економіки є секторальний аналіз. Аналізуються зміни, що здійснюються в трьох системах агрегованого поділу економіки, які відповідно називаються: сектор I - сільське господарство, сектор II - промисловість і сектор III - послуги. Концепція трисекторної структури економіки, змін і закономірностей розвитку секторів була започаткована у 1930-х роках А. Фішером, К. Кларком, Ж. Фурастьє. Основу теорії складає твердження про те, що вплив кожного сектору обумовлений процесами історичного розвитку</p>	<p>У структурних дослідженнях особлива роль відводиться секторальному аналізу. Йдеться про зміни, що відбуваються в трьох системах агрегованого поділу економіки, які відповідно називаються: сектор I (сільське господарство), сектор II (промисловість) і сектор III (послуги). Концепція трисекторної структури економіки, змін і закономірностей розвитку секторів початково була розроблена в 1930-х роках А. Фішером, К. Кларком, Ж. Фурастьє. В основі теорії лежить теза про те, що роль кожного макросектору зумовлена процесом історичного</p>

<p>економіки: поступово роль сектору I зменшувалась разом зі зростанням ролі, стабілізацією і надалі зниженням частки сектору II, що призвело на теперішньому етапі до неперервного зростання ролі сектору III.</p> <p>Відповідно до зміни секторальної структуризації економіки науковці виділяють три етапи розвитку: доіндустріальний етап (основний сектор - видобуток природних ресурсів); індустріальний етап (основний сектор економіки - промисловість); постіндустріальний етап (основний сектор економіки - сфера послуг). Такі зміни секторальної структури економіки у процесі зазначеного поетапного розвитку були обґрунтовані у працях Ж. Фурасть [2] і С. Кузнеця [3].</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>розвитку економіки: поступово роль сектору I знизувалася; натомість мало місце підвищення ролі, стабілізація, а отже, зниження частки сектору II; сьогодні спостерігається неперервне зростання ролі сектору III.</p> <p>З огляду на зміни секторальної структуризації економіки дослідники виділяють три етапи розвитку: доіндустріальний етап (основний сектор - видобуток природних ресурсів); індустріальний етап (основний сектор економіки - промисловість); постіндустріальний етап (основний сектор економіки - сфера послуг). Зміни секторальної структури економіки у процесі такого поетапного розвитку обґрунтували Ж. Фурасть [7] і С. Кузнеця [8].</p>
<p>С. 221.</p>	<p>С. 63.</p>
<p>Як видно з рисунку 3.1, розвиток економіки України відповідно до трисекторної моделі на сьогодні характеризується етапом поступового наближення до структурних пропорцій постіндустріальних економік. Відзначається надзвичайно висока частка аграрного сектору, яка ще й має тенденцію до постійного зростання. Це є підтвердженням висловлювань багатьох сучасних науковців про те, що Україна є потенційно аграрною державою: питома вага аграрного сектору у 2018 р. мала значення 13,8% ВВП, для порівняння у країнах «Великої сімки» цей показник становить 0,6-2,2%. Також значно вищою в Україні є й частка індустріального сектору у ВВП - 27,3% (середнє у країнах «сімки» - 23,9%, у США - 19,4%, а в Німеччині - 30,3%). Сектор сфери послуг в Україні займає 58,8% ВВП, тоді як, наприклад, у Великобританії - 80,2%, а в Німеччині - 69,1%.</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>За нашими розрахунками (табл. 2 і рис. 3), економіка України відповідно до трисекторної моделі перебуває на етапі поступового наближення до пропорцій постіндустріальних економік. Особливістю її розвитку є те, що частка аграрного сектору є винятково високою і спостерігається її зростання. Це вкотре підтверджує уявлення багатьох сучасних економістів, що Україна має задатки аграрної держави: частка аграрного сектору в 2016 р. становить 13,8% ВВП, тоді як у країнах «Великої сімки» вона коливається в межах 0,6–2,2%. Істотно вищою в Україні є й частка індустріального сектору у ВВП - 27,3% (середнє у країнах «сімки» - 23,9%, у США - 19,4%, а в Німеччині - 30,3%). Сектор сфери послуг в Україні становить 58,8% ВВП, тоді як, наприклад, у Великобританії - 80,2%, а в Німеччині - 69,1%.</p>
<p>С. 223.</p>	<p>С. 63.</p>
<p>Додаткові уявлення про структурні зрушення в економіці загалом можливо отримати й на підставі змін і зрушень у структурі імпорту та експорту товарів і послуг. На рис. 3.3 бачимо щонайменше дві повних хвилі зростання і спадання обсягів експорту та імпорту.</p> <p>Перша хвиля досить стабільного і стрімкого зростання обсягів загального експорту та імпорту з 2002 до 2008 р. завершилася істотним зниженням зовнішньої торгівлі під кінець економічної кризи в 2009 р. Наступною хвилею стало зростання обсягів імпорту та експорту, яке було перервано зовнішнім чинником - погіршенням відносин із Росією та початком війни в 2014 р. Спад тривав аж до 2017 р., коли з'явилися перші ознаки, коли можна говорити про нову хвилю підйому українського імпорту й експорту.</p>	<p>Додаткові уявлення про структурні зрушення в економіці загалом отримуємо й на підставі змін і зрушень у структурі імпорту/експорту товарів і послуг. На рис. 4 бачимо щонайменше дві повних хвилі зростання і спадання обсягів експорту та імпорту. Перша хвиля досить стабільного і стрімкого зростання обсягів загального експорту та імпорту з 2002 до 2008 р. завершилася істотним зниженням зовнішньої торгівлі під кінець економічної кризи в 2009 р. Наступною хвилею стало зростання обсягів імпорту та експорту, яке було перервано зовнішнім чинником - погіршенням відносин із Росією та початком війни в 2014 р. Спад тривав аж до 2017 р., коли з'явилися перші ознаки, коли можна говорити про нову хвилю підйому українського імпорту й експорту.</p>
<p>С. 224.</p>	<p>С. 63.</p>
<p>Крім указаної нестабільності зовнішньої торгівлі, слід указати на те, що починаючи з 2006 р. чітко проявилася ще одна проблемна ознака: негативне зовнішньоторговельне сальдо й покриття експорту імпортом. І причини цього явища були не тільки політичні.</p> <p>Слід вказати на цілу низку причин. В період після 2013 р. причинами різкого скорочення імпорту стали зменшення купівельної спроможності населення України, скорочення потреб у високотехнологічно-</p>	<p>Крім указаної нестабільності зовнішньої торгівлі, слід указати на те, що починаючи з 2006 р. чітко проявилася ще одна проблемна ознака: негативне зовнішньоторговельне сальдо й покриття експорту імпортом. І причини цього явища були не тільки політичні. Можна говорити про комплекс причин. Так, після 2013 р. причинами стрімкого зменшення імпорту є зниження купівельної спроможності населення України, скорочення потреб у високотехнологічному імпорті, викликані девальваційними про-</p>

<p>му імпорту, що спричинено девальвацією, посиленням протекціоністських заходів, загостренням військових конфліктів на територіях промислового виробництва. До причин скорочення експорту слід віднести зниження світових цін на сировинні товари, несприятливу кон'юнктуру світового ринку, зміну пріоритетів щодо партнерства в зовнішній торгівлі, скорочення обсягів співпраці з історично пріоритетними імпортерами, посилення вимог зовнішніх ринків до якості нашої продукції і валютного контролю над імпортними операціями.</p>	<p>цесами, посиленням протекціоністських заходів, загостренням військових конфліктів на територіях промислового виробництва. До причин скорочення експорту слід віднести зниження світових цін на сировинні товари, несприятливу кон'юнктуру світового ринку, зміну пріоритетів щодо партнерства в зовнішній торгівлі, скорочення обсягів співпраці з історично пріоритетними імпортерами, посилення вимог зовнішніх ринків до якості нашої продукції і валютного контролю над імпортними операціями.</p>
<p>С. 224–225.</p>	<p>С. 63–64.</p>
<p>Дані рис. 3.4 свідчать про те, що частка імпорту в структурі ВВП практично не змінюється і становить понад 50%, в той час як частка експорту вітчизняних товарів до 2012 р. має тенденцію до зниження, а пізніше знаходиться в межах 50%.</p> <p>Такі дані говорять про високий рівень відкритості економіки, велике значення зовнішніх торговельних обсягів для економічних потреб країни і зростаючу залежність від зовнішніх факторів.</p> <p>Потрібно детально проаналізувати товарну структуру експорту та імпорту. Протягом 2000-2018 рр. зросла питома вага експорту продовольчих товарів і сільськогосподарської продукції - з 13,3% до 41%, значно зменшилась частка металів і виробів із них - з 39,7% до 23,4%, скоротилась також питома вага обладнання та транспорту - з 14,6% до 11,7%) [1]. Це призводить до висновку про те, що Україна збільшує експорт споживчих товарів.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>Із рис. 4 також випливає, що частка імпорту в структурі ВВП практично не змінюється і становить понад 50%, тоді як частка експорту українських товарів до 2012 р. поступово знижується й далі коливається в межах 50%. Це свідчить про високий рівень відкритості економіки, важливість міжнародної торгівлі для її потреб і зростаючу залежність від зовнішніх чинників.</p> <p>Особливої уваги заслуговує аналіз товарної структури експорту/імпорту. На рис. 5 бачимо, що за період 2002–2017 рр. зросла питома вага експорту продовольчих товарів і сільськогосподарської продукції (з 13,3% до 41%), істотно скоротилась частка металів і виробів із них (з 39,7% до 23,4%), а також машин, обладнання та транспорту (з 14,6% до 11,7%). Із цього випливає, що Україна щораз більше експортує споживчі товари.</p>
<p>С. 225.</p>	<p>С. 64–65.</p>
<p>Товарна структура імпорту характеризується такими тенденціями: на початку досліджуваного періоду найбільшу питому вагу мали паливо-енергетичні товари. Їхня питома вага становила у 2002 р. 39,2%, а в 2018 р. - лише 23,6%. Водночас збільшилась частка машин та обладнання - з 22,3% до 29,9%. Частка у структурі імпорту продукції хімічної промисловості займає третю позицію за величиною і збільшилась - з 12,4% до 19,7%. Узагальнюючи, слід зазначити, що імпорту в Україну складають наступні групи товарів: високотехнологічна продукція (машини, обладнання та транспорт), паливо-енергетичні товари, продукція хімічної промисловості. Це є ще одним свідченням направленості економіки України на споживання [1].</p> <p>У структурі експорту послуг найбільша частка припадає на транспортні послуги (2008 р. - 62,1%, 2018 р. - 54,7%), оскільки країни-партнери здебільшого розглядають Україну як важливу транзитну державу. Достатньо високою, хоча й значно меншою, є частка послуг із переробки матеріальних ресурсів (2008 р. - 7,6%, 2017 р. - 13,3%) і ділових послуг (2008 р. - 10,3%, 2017 р. - 8,6%).</p> <p>Також високим є рівень надання державних та урядових послуг, ділових послуг, послуг, пов'язаних із подорожами і фінансовою діяльністю.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>У товарній структурі імпорту слід відзначити такі особливості. На початку досліджуваного періоду найбільшу питому вагу мали паливо-енергетичні товари. Їхня питома вага становила у 2002 р. 39,2%, а в 2017 р. - лише 23,6%. Натомість зросла частка машин та обладнання - з 22,3% до 29,9%. Третьою групою товарів у структурі імпорту є продукція хімічної промисловості. Її частка також зросла - з 12,4% до 19,7%. Загалом імпортується до України високотехнологічна продукція (машини, обладнання та транспорт), паливо-енергетичні товари, продукція хімічної промисловості, що є ще одним непрямым доказом орієнтації економіки України на споживання.</p> <p>У структурі експорту послуг найбільша частка припадає на транспортні послуги (2008 р. - 62,1%, 2017 р. - 54,7%), оскільки країни-партнери здебільшого розглядають Україну як важливу транзитну державу. Достатньо високою, хоча й значно меншою, є частка послуг із переробки матеріальних ресурсів (2008 р. - 7,6%, 2017 р. - 13,3%) і ділових послуг (2008 р. - 10,3%, 2017 р. - 8,6%). Імпортується також найбільше транспортних послуг (проте їхня частка поступово зменшується, й у 2017 р. вона становила лише 22,2%), високим є рівень державних та урядових послуг, ділових послуг, послуг, пов'язаних із подорожами і фінансовою діяльністю.</p>
<p>С. 225–226.</p>	<p>С. 65.</p>
<p>Суттєво змінилася географія українського експорту, що пов'язано з політичними подіями останніх років. В теперішній час в рамках зовнішньої торгівлі товарами партнерами України є 206 країн світу,</p>	<p>Вагомим змін останнім часом, особливо під впливом політичних чинників, зазнала й географія українського експорту. Сьогодні в рамках зовнішньої торгівлі товарами Україна співпрацює з 206</p>

	<p>обміну послугами - 221 країна. Пріоритетними та найбільш важливими ринками експорту товарів були й залишаються ринки РФ, Польщі, Туреччини, Італії, Індії, Китаю, Єгипту, Німеччини, Нідерландів та Угорщини.</p> <p>Слід підкреслити скорочення експорту до РФ в понад три рази (у 2010 р. -13,4 млрд. дол. США, у 2018 р. - 3,9 млрд. дол. США), в той час, як експорт до Польщі, Німеччини, Угорщини та Туреччини зріс. Загалом продовжується трансформація географічної структури українського експорту товарів, яка розпочалася в попередні роки: збільшення експорту до ЄС та Азії на тлі його зменшення до країн СНД, насамперед Росії.</p> <p>Країни-імпортери товарів в Україну - Білорусь, Китай, Італія, Німеччина, Польща, РФ, США, Франція, Туреччина та Швейцарія. Обсяги імпорту товарів із РФ становили напередодні військових подій 23,2 млрд. дол. США, а в 2018 р. - лише 7,2 млрд. дол. США. Скоротився обсяг торгівлі з Білорусією, Францією, Угорщиною, США, проте зріс імпорт товарів із Польщі [1].</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>країнами світу, обміну послугами – з 221 країною. Пріоритетними та найбільш важливими ринками експорту товарів були й залишаються ринки РФ, Польщі, Туреччини, Італії, Індії, Китаю, Єгипту, Німеччини, Нідерландів та Угорщини. Проте слід відзначити, що експорт до РФ знизився у понад три рази (у 2010 р. – 13,4 млрд. дол. США, у 2017 р. – 3,9 млрд. дол. США), натомість експорт до Польщі, Німеччини, Угорщини та Туреччини зріс. Загалом продовжується трансформація географічної структури українського експорту товарів, яка розпочалася в попередні роки: збільшення експорту до ЄС та Азії на тлі його зменшення до країн СНД, насамперед Росії. Пріоритетні країни-імпортери товарів в Україну – РФ, Китай, Німеччина, Польща, Білорусь, США, Швейцарія, Італія, Франція та Туреччина. Обсяги імпорту товарів із РФ становили напередодні війни 23,2 млрд. дол. США, а в 2017 р. – лише 7,2 млрд. дол. США. Знизилися обсяги торгівлі з Білорусією, Францією, Угорщиною, США, проте зріс імпорт товарів із Польщі.</p>
С. 235–236.		С. 65–66.
10	<p>Отже, структурні трансформації та зрушення в економіці є запорукою економічного зростання. Проте розвиток економіки України впродовж 2000-2018 рр. відзначається несприятливими структурними змінами в країні для зміцнення стабільності та сталого розвитку. Динаміка ВВП показує, що розвиток національної економіки є нерівномірним, неоднозначним і залежить від багатьох суб'єктивних і об'єктивних чинників, насамперед зовнішніх. Високий рівень відкритості економіки України та підвищена чутливість до зовнішніх чинників стає небезпечним атрибутом з погляду незалежності.</p> <p>Українські виробники поступово втрачають позиції як на внутрішньому, так і на зовнішніх ринках через зниження конкурентоспроможності української продукції на зовнішньому ринку та зростання потреби в іноземній продукції. У структурі економіки провідна роль починає відводитися оптовій і розознаками того, що Україна поступово перетворюється на країну споживання.</p> <p>Аналіз секторної структури економіки демонструє, що Україна за пропорціями перебуває в процесі поступового наближення до постіндустріальних економік. Однак винятково висока і зростаюча частка аграрного сектору свідчить, що країна втрачає свій промисловий потенціал і має всі задатки в майбутньому стати пересічною аграрною країною.</p> <p>Доведено, що для того щоб структурні зміни в економіці України досягли позитивного ефекту, необхідні нові підходи щодо визначення пріоритетів і напрямів розвитку, які б відповідали сучасним світовим тенденціям, направлені на посилене стимулювання формування інвестиційного ресурсу як фінансової основи структурної модернізації національної економіки.</p> <p>Доказом копіювання чужих текстів (плагіату) є втрата під час переписування частини речення («роздрібній торгівлі, зростає питома вага сфери послуг. Це є ознаками») і поява дивного слова «розознаками».</p> <p>Плагіат.</p> <p>Сагун О. С.</p>	<p>Висновки. Структурні зміни та зрушення в економіці є запорукою економічного зростання. Однак розвиток економіки України впродовж 2000–2017 рр. свідчить, що структурні зміни в країні не сприяють зміцненню стабільності та сталому зростанню. Динаміка ВВП показує, що розвиток національної економіки є нерівномірним, неоднозначним і залежить від багатьох суб'єктивних і об'єктивних чинників, насамперед зовнішніх. Високий рівень відкритості економіки України та підвищена чутливість до зовнішніх чинників стає небезпечним атрибутом з погляду незалежності. Українські виробники поступово втрачають позиції як на внутрішньому, так і на зовнішніх ринках через зниження конкурентоспроможності української продукції на зовнішньому ринку та зростання потреби в іноземній продукції. У структурі економіки провідна роль починає відводитися оптовій і роздрібній торгівлі, зростає питома вага сфери послуг. Це є ознаками того, що Україна поступово перетворюється на країну споживання.</p> <p>Аналіз секторної структури економіки демонструє, що Україна за пропорціями перебуває в процесі поступового наближення до постіндустріальних економік. Однак винятково висока і зростаюча частка аграрного сектору свідчить, що країна втрачає свій промисловий потенціал і має всі задатки в майбутньому стати пересічною аграрною країною.</p> <p>Для того щоб структурні зміни в економіці України були позитивними та ефективними, необхідна радикальна зміна пріоритетів і напрямів розвитку в руслі сучасних світових тенденцій. Укладена Угода про асоціацію з ЄС повинна стати стратегічним орієнтиром для структурних реформ у країні.</p> <p>Діденко Сергій.</p>

	<p>Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Капітальні інвестиції в економіку України: оцінка поточного стану та перспектив. // Стаття створена автором 26 лютого 2019 р. для розміщення на сайті https://ua.news/ua/. (https://ua.news/ua/money/kapitalni-investytsiyi-v-ekonomiku-ukrayiny-otsinka-potochnogo-stanu-ta-perspektyv/)</p>
	<p>С. 256–257.</p>	<p>С. 1.</p>
	<p>Загалом капітальні інвестиції в 2018 році у матеріальні активи, до яких належать житлові будівлі, нежитлові будівлі, інженерні споруди, машини, обладнання та інвентар, транспортні засоби, земля, довгострокові біологічні активи рослинництва та тваринництва, інші матеріальні активи, здійснено на загальну суму - 491164,7 млн грн.</p> <p>Інвестиції в нематеріальні активи, з них програмне забезпечення та бази даних, права на комерційні позначення, об'єкти промислової власності, авторські та суміжні права, патенти, ліцензії, концесії тощо - 35177,1 млн. грн.</p> <p>Зазначимо, у 2018 році, як і в минулі періоди, не виправдано недооціненим напрямом інвестування залишаються вкладення у нематеріальні активи. Людський капітал входить в поняття нематеріальних активів. І це найяскравіше проявляється, якщо розглядати в якості такого капіталу навички, інтелект і рівень професійних компетенцій фахівців будь-якої організації - що найбільше в полі зору потенційного інвестора.</p> <p>Якщо проаналізувати структуру довгострокових інвестицій в економічно розвинених країнах, то можна зробити висновок про поворот інвестиційної політики з переважних вкладень в нове обладнання і технології на інвестиції в підготовку і розвиток наукового, технологічного і управлінського персоналу. Наприклад, в Японії на нові технології і обладнання витрачається 8 % ВВП, а на освіту і перепідготовку персоналу - 16 %, в США ця частка ще вище - 20 % ВВП.</p> <p>У 2018 році інвестиції в нематеріальні активи в Україні складають лише 6,7%. Йдеться про інвестування в об'єкти інтелектуальної власності, ноу-хау, авторські винаходи, інформаційні технології, що можуть стати національним надбанням та ключовим стратегічним ресурсом вітчизняної економіки.</p>	<p>Капітальні інвестиції в 2018 році у матеріальні активи, до яких належать житлові будівлі, нежитлові будівлі, інженерні споруди, машини, обладнання та інвентар, транспортні засоби, земля, довгострокові біологічні активи рослинництва та тваринництва, інші матеріальні активи, здійснено на загальну суму - 491164,7 млн грн.</p> <p>Інвестиції в нематеріальні активи, з них програмне забезпечення та бази даних, права на комерційні позначення, об'єкти промислової власності, авторські та суміжні права, патенти, ліцензії, концесії тощо - 35177,1 млн. грн.</p> <p><...></p> <p>Зазначимо, у 2018 році, як і в минулі періоди, не виправдано недооціненим напрямом інвестування залишаються вкладення у нематеріальні активи. Людський капітал входить в поняття нематеріальних активів. І це найяскравіше проявляється, якщо розглядати в якості такого капіталу навички, інтелект і рівень професійних компетенцій фахівців будь-якої організації – що найбільше в полі зору потенційного інвестора.</p> <p>Якщо проаналізувати структуру довгострокових інвестицій в економічно розвинених країнах, то можна зробити висновок про поворот інвестиційної політики з переважних вкладень в нове обладнання і технології на інвестиції в підготовку і розвиток наукового, технологічного і управлінського персоналу. Наприклад, в Японії на нові технології і обладнання витрачається 8 % ВВП, а на освіту і перепідготовку персоналу - 16 %, в США ця частка ще вище - 20 % ВВП.</p> <p>У 2018 році інвестиції в нематеріальні активи в Україні складають лише 6,7%. Йдеться про інвестування в об'єкти інтелектуальної власності, ноу-хау, авторські винаходи, інформаційні технології, що можуть стати національним надбанням та ключовим стратегічним ресурсом вітчизняної економіки.</p>
<p>11</p>	<p>Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Ванькович Д., Федоронько Н. Фінансове регулювання інвестиційної діяльності в Україні // Вісник Львівського університету. Серія економічна. 2012. Випуск 47. С. 142-148. (http://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/economics/article/download/6801/6809)</p>
	<p>С. 275.</p>	<p>С. 146.</p>
	<p>Реалізація бюджетних інвестицій базується на визначенні пріоритетних напрямів розвитку національної економіки, що передбачають стабілізацію економіки, вирішення довготермінових завдань, структурну перебудову економіки, підвищення рівня</p>	<p>У проблемі регулювання інвестиційного процесу ключовим є питання про бюджетне фінансування в загальному обсязі інвестицій. Саме державні інвестиції в структурі бюджету значною мірою впливають на його виконання та рівень дефіциту. Скорочення державних інвестицій та збільшення частки вкладень підприємств за рахунок власних фондів призвело до зменшення державної підтримки малорентабельних інвестиційних галузей. Прийняття рішення про бюджетні інвестиції ґрунтується на визначенні пріоритетів розвитку національної економіки, які передусім пов'язані зі стабілізацією економіки, розв'язанням довготермінових завдань, структурною перебудовою економіки, підвищенням</p>

	<p>життя населення в країні. Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України формує пріоритетні напрями інвестування у розвиток національного господарства, робить економічне обґрунтування, а Верховна Рада України затверджує обсяги державних інвестицій як складову основних напрямів економічного і соціального розвитку країни. Пріоритетні об'єкти інвестуються за двома формами - у вигляді бюджетних асигнувань та державного кредиту.</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>рівня життя народу. Міністерство економіки України визначає пріоритетні напрями здійснення інвестицій у розвиток народного господарства, обґрунтовує необхідні підрахунки, а Верховна Рада України затверджує обсяги державних інвестицій як складову основних напрямів економічного і соціального розвитку країни. Пріоритетні об'єкти інвестуються за двома формами - у вигляді бюджетних асигнувань та державного кредиту [9].</p>
12	<p>Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintel.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Дейнеко Л. В. та ін. Промислова політика посткризової економіки. – НАН України, ДУ "Ін-т екон. та прогноз. НАН України" – К., 2014. (http://ief.org.ua/docs/mg/253.pdf)</p>
	С. 293.	С. 28.
	<p>Як показали проведені дослідження, особливостю промислової політики згаданих вище країн у післякризовий період є поєднання вертикальної та горизонтальної політики. Зокрема, це знайшло чітке відображення в сучасній організаційній структурі органів державного управління, що здійснюють промислову політику.</p>	<p>Як показали проведені дослідження, особливостю промислової політики згаданих вище країн у післякризовий період є поєднання вертикальної та горизонтальної політики. Зокрема, це знайшло чітке відображення в сучасній організаційній структурі органів державного управління, що здійснюють промислову політику. Наприклад, як бачимо з рис.1.3 та 1.4, ці органи мають у своїй структурі як функціональні, так і галузеві підрозділи.</p>
	С. 293–294.	С. 28–29.
	<p>У 2014 р. Європейським Союзом було прийнято комюніке "For a European Industrial Renaissance" (Європейською комісією) і резолюцію "Renaissance of Industry for a Sustainable Europe (RISE) Strategy", які проголошували термінову необхідність впровадження заходів для реіндустріалізації Європи [23]. До 2020 р. Європейський Союз прогнозує збільшити частку промисловості у ВВП з 15 до 20%, і акцент при цьому робиться саме на галузі hi-tech.</p> <p>Уряди країн - членів ЄС виконують згадане комюніке Єврокомісії, шляхом включення положень про реіндустріалізацію до національних промислових політик.</p> <p>З метою їхньої реалізації виділяють п'ять основних напрямів співпраці між урядом і промисловістю.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Секторальне партнерство: запровадження державної підтримки визначеним як пріоритетні секторам промисловості з метою підвищення рівня глобальної конкурентоспроможності, поширення інновацій і нарощення експортного потенціалу. 2. Технології: підтримка розвитку та комерціалізація технологій. 3. Професійні навички: державна підтримка формування системи висококваліфікованих трудових ресурсів. 4. Фінансова підтримка: державна інвестиційна підтримка промислових підприємств. 5. Закупівлі: створення прозорої системи державних закупівель. <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>У січні 2014 р. Європейським Союзом було прийнято комюніке "For a European Industrial Renaissance" (Європейською комісією) і резолюцію "Renaissance of Industry for a Sustainable Europe (RISE) Strategy" (Європейським парламентом), в яких наголошується на реалізації термінових заходів для реіндустріалізації Європи. Згідно з цим документом <...> До 2020 р. Європейський Союз прогнозує збільшити частку промисловості у ВВП з 15 до 20%, і акцент при цьому робиться саме на галузі hi-tech.</p> <p>Уряди країн - членів ЄС виконують згадане комюніке Єврокомісії, затверджуючи шляхи реіндустріалізації національних промислових політик.</p> <p>Так, наприклад, у Великій Британії <...>.</p> <p>З метою їхньої реалізації виділяють п'ять основних напрямів співпраці між урядом і промисловістю.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Секторальне партнерство: надання державної підтримки пріоритетним секторам промисловості у сприянні підвищенню глобальної конкурентоспроможності, підтримки інновацій та зростанні експортного потенціалу. 2. Технології: підтримка розвитку та комерціалізація технологій, у чому Велика Британія має значні бізнес-можливості для набуття статусу світового лідера. 3. Професійні навички: державна підтримка у галузі формування системи забезпечення кваліфікованими кадрами. 4. Фінансова підтримка: державна інвестиційна підтримка промислових підприємств. 5. Закупівлі: створення прозорої системи державних закупівель.
	С. 294.	С. 30–31.
	<p>В Німеччині для досягнення ефективності реалізації стратегічних напрямів розвитку промисловості і формування ефективної інституційної структури управління промисловою політикою у 2013 р.</p>	<p>З метою ефективної реалізації стратегічних векторів розвитку промисловості Німеччини і запровадження ефективної інституційної структури управління промисловою політикою у грудні 2013 р. ут-</p>

<p>було створено Федеральне міністерство економіки та енергетики Німеччини шляхом реорганізації Федерального міністерства економіки і технологій Німеччини.</p> <p>Генеральний директорат промислової політики Федерального міністерства економіки та енергетики Німеччини являє собою платформу для комунікації різних галузей промисловості на федеральному рівні. До його компетенцій входять питання розвитку визначених галузей промисловості та участь у розробці й використанні соціально-економічних й техніко-технологічних стимулів які мають вплив на роботу значної кількості промислових галузей Німеччини (а саме: гірничо-добувній; автомобільній; будівництві; хімічній та фармацевтичній; біотехнологій й генної інженерії; електричній й електронній; керамічній; механіці та оптиці; деревообробній і меблевій; гумовій; шкіряній; виробництві шкіргалантереї; морській індустрії; машинобудуванні; залізничній; взуттєвій; целюлозно-паперовій; сталеплавильній; легкій й швейній; залізничній; водопостачання та інших).</p> <p>Рерайтинг. Плагіат. Переписано слово з помилкою: «залізничній».</p>	<p>ворене Федеральне міністерство економіки та енергетики Німеччини шляхом реорганізації Федерального міністерства економіки і технологій Німеччини.</p> <p>Генеральний директорат промислової політики Федерального міністерства економіки та енергетики Німеччини є контактною установою для різних секторів (галузей) промисловості на федеральному рівні (рис. 1.3). Він відповідає за вирішення питань розвитку окремих секторів промисловості і бере участь у розробленні економічних і технологічних важелів, які відіграють важливе значення у роботі багатьох галузей промисловості Німеччини (автомобільній; будівництві; гірничо-добувній; біотехнології та генної інженерії; хімічній й фармацевтичній; електричній та електронній; керамічній; точній механіці й оптиці; гумовій; деревообробній та меблевій; шкіряній; виробництві шкіргалантереї; аерокосмічній; морській індустрії; машинобудуванні; целюлозно-паперовій; залізничній; взуттєвій; сталеплавильній; залізничній; легкій і швейній; водопостачання тощо.</p>
<p>С. 294–295.</p>	<p>С. 31, 34.</p>
<p>Таким чином головним завданням Федерального уряду Німеччини у контексті реалізації стратегічних напрямів щодо реіндустріалізації країни стала розробка довгострокової стратегії розвитку основних секторів промисловості. В 2014 р. затверджена Стратегія розвитку у сфері авіації до 2050 р., головною метою якої є набуття Німеччиною статусу глобального техніко-технологічного лідера у організації виробництва екологічно чистої, ефективної, безпечної, високотехнологічної автотранспортної системи [24]. Дана Стратегія передбачає сталий розвиток проведених фундаментальних досліджень на основі функціонуючих Німецького аерокосмічного центру (DLR), фінансових ресурсів дослідної Національної програми для досліджень із аеронавтики (LuFo) та науково-дослідних програм країн ЄС по програмі Horizon 2020.</p> <p>Рерайтинг. Плагіат. Переписано слово з помилкою: «передбачає». Неправильна назва програми «Horizont».</p>	<p>У рамках визначених стратегічних напрямів реіндустріалізації країни основним завданням Федерального уряду Німеччини є розроблення стратегії розвитку пріоритетних секторів промисловості. Так у березні 2014 р. вже затверджена Стратегія розвитку авіації на період до 2050 р., головною метою якої – набуття країною статусу глобального технологічного лідера у виробництві екологічно чистої, безпечної, ефективної, конкурентоспроможної автотранспортної системи³⁹. Стратегія передбачає розвиток фундаментальних досліджень на базі Німецького аерокосмічного центру (DLR), фінансування дослідної Національної програми досліджень з аеронавтики (LuFo) і науково-дослідних програм ЄС по Horizon 2020.</p>
<p>13</p> <p>Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернівці, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Залевська-Шишак А. Д., Дука А. П. Світовий досвід формування державної промислової політики // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 18 : Економіка і право. - 2014. - Вип. 25. - С. 34-41. (http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&image_file_name=PDF/Nchnpu_018_2014_25_7.pdf)</p>
<p>С. 296.</p>	<p>С. 36–37.</p>
<p>В результаті таких дій держави у зрілих галузях під впливом ринкових механізмів відбулося скорочення надлишку потужностей, ліквідація слабких фірм та їх перепрофілювання на випуск наукомісткої продукції.</p> <p>Позитивним досвідом проведення промислової політики відзначається і Великобританія. Слід зазначити, що у Великобританії діють жорсткі правила конкуренції, а гнучкий ринок праці дозволяє бізнесу швидко пристосовуватися до змін на ринку,</p>	<p><...> В результаті таких дій держави у зрілих галузях під впливом ринкових механізмів відбулося скорочення надлишку потужностей, ліквідація слабких фірм та їх перепрофілювання на випуск наукомісткої продукції.</p> <p><...></p> <p>Позитивним досвідом проведення промислової політики відзначається і Великобританія. Слід зазначити, що у Великобританії діють жорсткі правила конкуренції, а гнучкий ринок праці дозволяє біз-</p>

	<p>забезпечуючи підтримку працівникам при зміні роботи. Дана перевага дозволило залучити іноземні інвестиції і скоротити відставання в продуктивності праці від інших провідних економік. Великобританія посідає 6 місце у світі за обсягом випуску промислової продукції, половину якого експортує. Крім того, є одним з провідних експортерів продукції високих технологій [27].</p> <p>Слід звернути увагу, що за останні роки на США припадає понад 500 тис. робочих місць з відповідними показниками продуктивності та ефективності праці, 75% нових розробок та технологій, майже 90% нових патентів у сфері промислового виробництва.</p> <p>Покликання [27] – це: World Bank (2018) Doing Business 2018, DTI (2016) Peer Review of Competition Policy. URL: http://www.doingbusiness.org.</p> <p>Очевидним є те, що це покликання фальшиве і за датою, і за текстом, який співпадає з текстом статті Залевської-Шишак і Дуки (2014).</p> <p>Доказом плагіату є переписування тексту з орфографічною помилкою: «перевага дозволило». Плагіат.</p>	<p>несу швидко пристосовуватися до змін на ринку, забезпечуючи підтримку працівникам при зміні роботи. Дана перевага дозволило залучити іноземні інвестиції і скоротити відставання в продуктивності праці від інших провідних економік. Великобританія посідає 6 місце у світі за обсягом випуску промислової продукції, половину якого експортує. Крім того, є одним з провідних експортерів продукції високих технологій [21].</p> <p>Слід звернути увагу, що за останні роки на США припадає понад 500 тис. робочих місць з відповідними показниками продуктивності та ефективності праці, 75% нових розробок та технологій, майже 90% нових патентів у сфері промислового виробництва. За даними Міжнародної <...></p> <p>Покликання [21] – це: World Bank (2009) Doing Business 2009, DTI (2007) Peer Review of Competition Policy. – [Електронний ресурс] // URL: http://www.berr.gov.uk/files/file39863.pdf; http://www.doingbusiness.org</p>
14	<p>Сакун О. С.</p> <p>Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України.</p> <p>Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)</p>	<p>Шинкоренко Т. П.</p> <p>Структурні зміни в економіці України: порівняння із загальносвітовими тенденціями</p> <p>// Економіка і прогнозування. – К. : ІЕП НАНУ, 2006. – січень-березень (№1). – С.77-93. (http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/19801/06--Shynkorenko.pdf?sequence=1)</p>
	С. 348–349.	С. 91–92.
	<p>Загальними закономірностями структурних зрушень, які відбуваються в національних економіках на сучасному етапі є зростання частки високотехнологічних виробництв обробної промисловості; телекомунікаційних, фінансових та бізнесових послуг, а також соціально орієнтованих видів економічної діяльності, що саме і формують стратегічні сектори національних економік на сучасному етапі розвитку.</p> <p>Попри те, що за спрямованістю макроструктурні зрушення в українській економіці загалом відбуваються в руслі загальносвітових тенденцій, за їх інтенсивністю Україна значно відстає від трансформаційних країн Центральної та Східної Європи. Як наслідок, Україна має спотворену структуру економіки, за пропорціями наближену до структур бідних країн світу, що не відповідає критеріям конвергенції до країн ЄС і ускладнює процес приєднання України до цього співтовариства. Найбільш рельєфними відмінностями є гіпертрофовано завелика частка сільського господарства, занадто низький розвиток високотехнологічних секторів економіки та більш ніж двократне відставання за часткою фінансових і ділових послуг.</p> <p>Формування відсталого структури економіки є, насамперед, наслідком слабкості державних інституцій, відсутності в країні стратегії структурної перебудови із чітко сформованим баченням майбутніх структурних орієнтирів та дієвої науково-технологічної політики, несприятливим середовищем для підприємництва та інвестицій, у тому числі іноземних. Гармонізація структурних пропорцій економіки, за рахунок більш ефективного розподілу наявних ресурсів є основою підвищення рівня продуктивності виробництва та розширення бази еко-</p>	<p>Висновки</p> <p>Загальними закономірностями структурних зрушень, які відбуваються в національних економіках на сучасному етапі є зростання частки високотехнологічних виробництв обробної промисловості; телекомунікаційних, фінансових та бізнесових послуг, а також соціально орієнтованих видів економічної діяльності, що саме і формують стратегічні сектори національних економік на сучасному етапі розвитку.</p> <p>Попри те, що за спрямованістю макроструктурні зрушення в українській економіці загалом відбуваються в руслі загальносвітових тенденцій, за їх інтенсивністю Україна значно відстає від трансформаційних країн Центральної та Східної Європи. Як наслідок, Україна має спотворену структуру економіки, за пропорціями наближену до структур бідних країн світу, що не відповідає критеріям конвергенції до країн ЄС і ускладнює процес приєднання України до цього співтовариства. Найбільш рельєфними відмінностями є гіпертрофовано завелика частка сільського господарства, занадто низький розвиток високотехнологічних секторів економіки та більш ніж двократне відставання за часткою фінансових і ділових послуг.</p> <p>Формування відсталого структури економіки є, насамперед, наслідком слабкості державних інституцій, відсутності в країні стратегії структурної перебудови із чітко сформованим баченням майбутніх структурних орієнтирів та дієвої науково-технологічної політики, несприятливим середовищем для підприємництва та інвестицій, у тому числі іноземних. Гармонізація структурних пропорцій економіки, за рахунок більш ефективного розподілу наявних ресурсів є основою підвищення рівня продуктивності виробництва та розширення бази еко-</p>

	номічного зростання трансформаційних економік.	номічного зростання трансформаційних економік.
	С. 351.	С. 91.
	(Висновки до розділу 4) 7. Загальними закономірностями структурних зрушень, які відбуваються в національних економіках на сучасному етапі є зростання частки високотехнологічних виробництв обробної промисловості; телекомунікаційних, фінансових та бізнесових послуг, а також соціально орієнтованих видів економічної діяльності, що саме і формують стратегічні сектори національних економік на сучасному етапі розвитку.	Висновки Загальними закономірностями структурних зрушень, які відбуваються в національних економіках на сучасному етапі є зростання частки високотехнологічних виробництв обробної промисловості; телекомунікаційних, фінансових та бізнесових послуг, а також соціально орієнтованих видів економічної діяльності, що саме і формують стратегічні сектори національних економік на сучасному етапі розвитку.
15	Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)	Громико Н. К. Сценарний підхід у стратегічному плануванні соціально-економічного розвитку регіону. // Моделювання регіональної економіки. – 2011. – № 1. – С. 329-337. (http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILE=&S21STR=Modre_2011_1_42)
	С. 405.	С. 330.
	На сьогодні виділяється два основні методи сценарного прогнозування: 1) дедуктивний (від загальних альтернатив до часткових сценаріїв), заснований на аналізі чинників, що впливають на поведінку об'єкта прогнозування; 2) індуктивний (від конкретних ситуацій і дій - до сценаріїв), заснований на покроковому аналізі поведінки в рамках певної ситуації. Обидва методи дозволяють вирішувати обидва типи прогнозованих завдань: чи то побудова нормативного, чи пошукового прогнозу. Таким чином, на стадії вибору методу потрібно проаналізувати чотири можливих альтернативи: - створення пошукового сценарного прогнозу дедуктивним методом; - створення нормативного сценарного прогнозу дедуктивним методом; - створення пошукового сценарного прогнозу індуктивним методом; - створення нормативного сценарного прогнозу індуктивним методом. Варто зазначити, що кожен з методів має свої переваги і недоліки та тому має свої сфери використання. Доказом плагіату є переписування тексту з орфографічною помилкою: «сьогодні». Плагіат.	На сьогодні виділяється два основні методи сценарного прогнозування: 1) дедуктивний (від загальних альтернатив до часткових сценаріїв), заснований на аналізі чинників, що впливають на поведінку об'єкта прогнозування; 2) індуктивний (від конкретних ситуацій і дій – до сценаріїв), заснований на покроковому аналізі поведінки в рамках певної ситуації. Обидва методи дозволяють вирішувати обидва типи прогнозованих завдань: чи то побудова нормативного, чи пошукового прогнозу. Таким чином, на стадії вибору методу потрібно проаналізувати чотири можливих альтернативи: - створення пошукового сценарного прогнозу дедуктивним методом; - створення нормативного сценарного прогнозу дедуктивним методом; - створення пошукового сценарного прогнозу індуктивним методом; - створення нормативного сценарного прогнозу індуктивним методом. Варто зазначити, що кожен з методів має свої переваги і недоліки та тому має свої сфери використання.
16	Сакун О. С. Формування інвестиційного ресурсу структурної модернізації економіки України. Дис. ... доктора економічних наук. – Чернігів, 2020. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0520U100380/)	Пономарьова Г.Ф. Наукові основи управління інноваційним розвитком у системі педагогічної освіти: посібник / А. А. Харківська, Л. О. Петриченко, В. М. Малихіна; за заг. ред. Г. Ф. Пономарьової. – Х. : ХГПА, 2013. (https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwjkgda4rpyEAXW0qf0HHVPLBzkQFn0ECA0QAQ&url=http%3A%2F%2Frepository.khpa.edu.ua%3A8080%2Fjspui%2Fbitstream%2F123456789%2F1750%2F1%2F%25D0%25B2%2520%25D0%259F%25D0%259E%25D0%25A1%25D0%2586%25D0%2591%25D0%259D%25D0%2598%25D0%259)

		A111%2520%25D0%25B2%25D0%25B8%25D0%25B9%25D1%2580%25D0%25B0%25D0%25B2%25D0%25BB%25D0%25B5%25D0%25BD%25D0%25B8%25D0%25B9.doc&usg=AOvVaw0aB-iPLXRu_dU9Ke01_9Tu&opi=89978449)
C. 71.	C. 35.	C. 35.
	<p>Наука - інноватика на сьогодні перебуває на початковій стадії свого розвитку. Предметом інноватики є створення, розвиток і розповсюдження інновацій.</p> <p>Термін «інноватика» вперше було запропоновано у 80-х роках XX ст. науковою школою професора Санкт-Петербурзького державного технічного університету В. Г. Колосова у якості визначення напрямку наукової діяльності, що передбачала розробку і розвиток теоретичних основ наукової методології і методів прогнозування створення і реалізації інновацій, а також методів планування та організації інноваційної діяльності [59]. Особливістю інноватики є те, що вона є особливим типом міждисциплінарної методології. Ця наука реалізує інтеграцію знань, результатом якої є збереження спеціальними науками своєї самостійності та особливостей, проте їх теоретико- концептуальні основи і фактичні дані поєднуються в площині дослідження інновацій та інноваційної діяльності, колаборуючи наукові знання різних сфер з метою підвищення рівня практичної ефективності їх застосування.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>Предметом інноватики є створення, освоєння та поширення різного типу новацій.</p> <p>Слід зазначити, що інноватика як наука перебуває на початковому етапі свого розвитку. Уперше термін „інноватика” було вжито наприкінці 80-х років XX ст. в науковій школі професора Санкт-Петербурзького державного технічного університету В. Колосова з метою визначення напрямку наукової діяльності з розробки і розвитку теоретичних засад наукової методології і методів прогнозування створення інновацій, а також методів планування, організації інноваційної діяльності та реалізації нововведень [5, с. 154 – 157]. Специфіка інноватики полягає в тому, що вона є міждисциплінарною методологією особливого типу. Інноватика забезпечує таке інтегрування знань, у процесі якого спеціальні науки (економіко-управлінські, соціологія, психологія, кібернетика, філософія тощо) зберігають свою самостійність і специфічність, але їх теоретичні концепції і фактичні дані об'єднуються навколо методів дослідження проблем інновацій та інноваційної діяльності, інтегруючи різноманітні наукові знання з метою підвищення їх практичної ефективності.</p>
C. 71.	C. 71.	C. 35–36.
	<p>Г. Гамідов та ряд інших науковців виокремлюють в інноватиці як у науковому напрямі дві взаємодоповнюючі складові: теоретичну та прикладну інноватику. Теоретична інноватика присвячена питанням формування та розвитку наукової методології інноватики, теоретичним проблемам створення інноваційних складних організаційно-технічних систем (нових знань, ідей, нових технологій, винаходів тощо).</p> <p>Прикладна інноватика позиціонується в різних галузях господарювання як напрям інноваційної діяльності щодо таких аспектів як планування, організація та реалізація інновацій.</p> <p>Рейтинг. Плагіат.</p>	<p>На думку Г. Гамідова та інших учених, в інноватиці як у науковому напрямі слід виокремлювати дві взаємодоповнюючі складові: теоретичну інноватику й прикладну. Теоретична інноватика вирішує проблеми створення і розвитку наукової методології інноватики, теоретичні проблеми синтезу інноваційно складних організаційно-технічних систем (нових знань, технологій, винаходів, відкриттів, ідей).</p> <p>Під прикладною інноватикою в різних галузях господарювання розуміють напрям інноваційної діяльності з вирішення проблем планування, організації і реалізації нововведень.</p>
C. 72.	C. 72.	C. 36.
	<p>Кінцевим результатом інноваційних досліджень є досягнення практичного ефекту для забезпечення суспільного добробуту держави, людства в цілому.</p> <p>Відповідно до досвіду розвинених країн, життєздатність національних економік насамперед визначається масштабами та якістю впровадження інновацій, які є результатом розвитку науки та інноваційної діяльності. Відсутність фундаментальних інноваційних змін призводить до економічного спаду. Саме так трактував відомий європейський маркетолог Ж. Ж. Ламбен і зазначав, що уповільнення розвитку світової економіки може бути подоланий лише за умови настання нової хвилі інноваційного розвитку, що дасть довгостроковий стимул наступному періоду зростання [60]. У зарубіжних країнах, зокрема в США, Німеччині, існує багато літератури з питань інноватики, яка містить різні погляди щодо сутності теорії інноваційного розвитку, аналізують</p>	<p>Кінцевим результатом інноваційних досліджень є досягнення практичного ефекту для забезпечення суспільного добробуту держави, людства в цілому.</p> <p>Як свідчить досвід розвинених країн, життєздатність національних економік насамперед визначається масштабами та якістю впровадження нових ідей, технологій, управлінських систем, продуктів, які є результатом розвитку науки та інноваційної діяльності. За відсутності важливих інноваційних змін економіка тяжіє до стагнації. Саме цей факт підкреслює відомий європейський маркетолог, професор Ж. Ламбен і зазначає, що світова економіка нині переживає уповільнення розвитку, вихід з якого може забезпечити нова хвиля нововведень, спроможних дати довгостроковий стимул наступному періоду зростання [22, с. 32 – 33]. Тому головними проблемами сучасної ідеології управління є питання інноваційної діяльності. За кордоном, у</p>

<p>ся успіхи і невдачі бізнес-сектору протягом тривалого часу. Автори додержуються тверджень, що нововведення функціонують за певними законами і можуть бути передбаченими. Так, дедалі більша кількість дослідників підтримують хвильову, циклічну концепцію розвитку нововведень [61,62].</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>першу чергу в США, Німеччині, виходить багато літератури з питань інноватики, у якій висвітлюються різні погляди на сутність теорії інноваційного розвитку, аналізуються успіхи й невдачі американських та інших компаній протягом тривалого часу. Автори роблять висновки, що нововведення підкоряються певним законам і можуть бути передбаченими. Так, дедалі більша кількість дослідників підтримують хвильову, циклічну концепцію розвитку нововведень [15].</p>
<p>С. 72.</p>	<p>С. 36–37.</p>
<p>Проте існує інша точка зору, згідно з якою теорія нововведень відсутня, а є певні підходи до вирішення практичних проблем.</p> <p>Виникнення і розвиток тієї чи іншої науки обумовлений потребами практичного її застосування, що і становить базис для розвитку теорії. Практична необхідність, потреба вирішення конкретних завдань активізують розвиток науки, а тому розвиток теорії інноватики взаємообумовлений із набуттям практичного досвіду, теоретичним його узагальненням.</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>Проте існує інша точка зору, згідно з якою теорія нововведень відсутня, а є певні підходи до вирішення практичних проблем.</p> <p>Будь-яка наука виникає і розвивається виходячи з потреб практики, яка складає основу розвитку теорії. Потреби практики, необхідність вирішення конкретних завдань (наприклад, подолання економічної кризи) стимулюють розвиток наукових знань, тому розвиток теорії інноватики пов'язаний з накопиченням практичного досвіду, його теоретичним узагальненням.</p>
<p>С. 72–73.</p>	<p>С. 37.</p>
<p>Вітчизняні науковці почали активно використовувати термін «інновації» після набуття Україною незалежності. До цього періоду в українською науковою спільнотою застосовувалось поняття науково-технічного прогресу (НТП), а проблематика нововведень розглядалась лише в межах економічних досягнень НТП та впровадження нової техніки у виробництво. Насамперед приділялась увага проблемам взаємодії науки і виробничого сектора, способи впровадження досягнень НТП у виробництво та підвищення його ефективності.</p> <p>Теорія розвитку науково-технічного прогресу не враховувала організаційно-управлінських, соціальних інновацій, а також багатьох важливих факторів становлення ринкової економіки.</p> <p>З переходом України до незалежності і взяття курсу на модернізацію іде пошук шляхів активізації інноваційної діяльності та усвідомлення сутності і форм її організації, а термін «інновація» активно використовується як самостійно, так і для визначення споріднених понять: «інноваційний процес», «нововведення» тощо [58].</p> <p>Рерайтинг. Плагіат.</p>	<p>Необхідно зазначити, що у вітчизняній літературі поняття „новації” стали активно використовуватись тільки в перехідній економіці України. До того часу в Україні, як і в усьому Радянському Союзі, користувалися поняттям „науково-технічний прогрес”, і проблематика нововведень розроблялася лише в межах економічних досягнень НТП та впровадження нової техніки у виробництво. Провідними економістами цього напрямку були В. Новожилов, С. Струмилін, Т. Хачатуров, Л. Бляхман та багато інших учених. Передусім вивчалися питання інтеграції науки та виробництва, шляхи впровадження досягнень НТП у виробництво та підвищення його ефективності.</p> <p>Теорія розвитку науково-технічного прогресу не враховувала організаційно-управлінських, соціальних інновацій і, взагалі, багатьох важливих чинників ринкової економіки, які не могли бути використані в соціалістичному господарюванні.</p> <p>З переходом України до ринкових відносин відбувається пошук шляхів активізації інноваційної діяльності та усвідомлення сутності і форм її організації, а термін „інновація” активно використовується як самостійно, так і для визначення споріднених понять: „інноваційний процес”, „нововведення” тощо.</p>